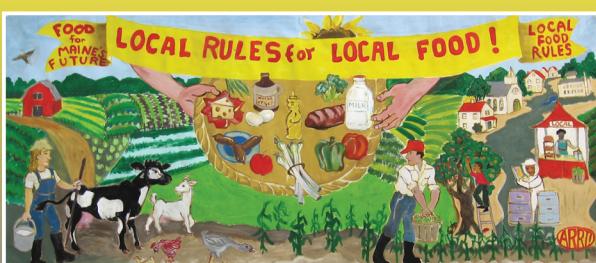

13 ஒம் திருத்தம் தீர்வுக்கான ஒராய்யப் புள்ளியே கிடையாது

உணவுப்பானுகாப்பிலிருந்து உணவு
இறைச்சைய நோக்கி நகர வேண்டும்.

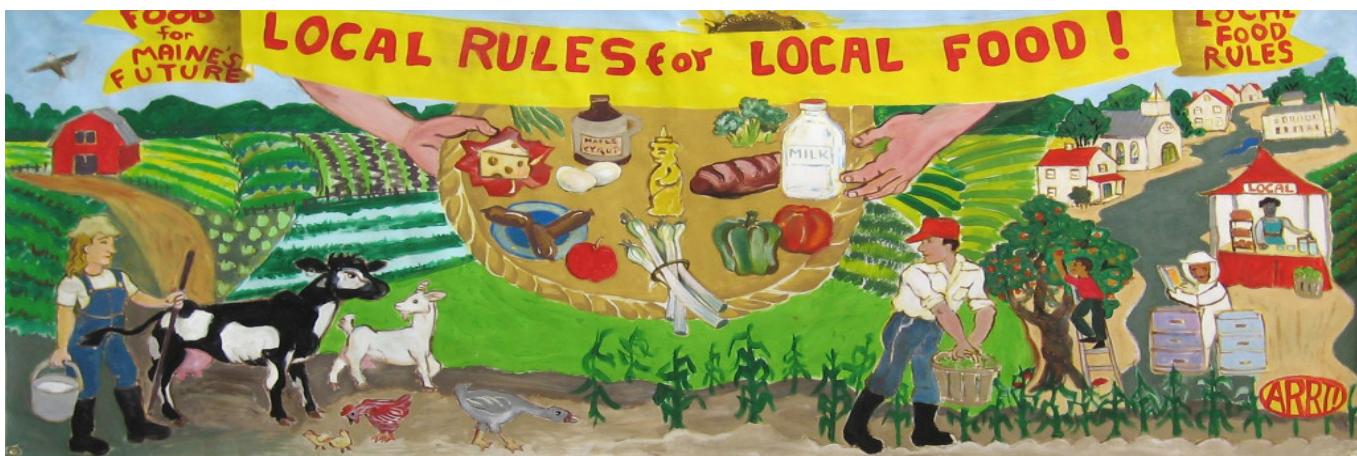
ஆயுதமாக்கப்படும் பெளத்தும்:
முன்றாவது அலை நிலைக்குமா?

எழுத் தமிழர்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை
வரைந்து அதற்கூடாக பயணிப்பதை
ஆரோக்கியமானது

- இராயும் அறிவே நிமிர்வு -

உணவுப் பாதுகாப்பிலிருந்து உணவு கிறைமையை நோக்கி நாங்கள் நகர வேண்டும்

தற்போது இலங்கைத்தீவு மிகப்பெரியதொரு பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்கொண்டுள்ளது. கொரோனாவால் வந்த நெருக்கடியாக இதனை ஒரு தரப்பு கருதினாலும் பொருளாதார விமர்சகர்கள் இது ஒரு மனிதரால் உருவாக்கப்பட்ட நெருக்கடி (man made disaster) என்று சொல்கிறார்கள். ஏனெனில் அத்தியாவசிய உணவுப் பண்டங்களைக் கூட இறக்குமதி செய்ய முடியாத அளவுக்கு எங்களிடம் அன்னியச் செலாவாணிக் கையிருப்பு இல்லாமல் தீர்ந்துள்ளது. உலக நாடுகளிடமும் சர்வதேச நிதிநிறுவனங்களிடமும் பெற்றுள்ள கடனுக்காக மாதாந்தம் செலுத்த வேண்டிய வட்டியும் அதற்கான கட்டணங்களும் பாரியளவில் எங்களை சுமைக்குள் ஆழ்த்தி இருக்கின்றன. இந்நிலையில் துறைமுகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான கொள்கலன்கள் அத்தியாவசிய உணவுப்பொருள்களுடன் தோங்கியுள்ளன. அந்தக் கொள்கலன்களை கொள்வனவு செய்வதற்காக வழங்கிய நாணயக் கடிதங்களுக்குரிய பண்டதை வங்கிகள் தங்களது உத்தரவாதக் கடிதத்தின் பாதுகாப்பிட்ட விற்பனையாளருக்கு வழங்கிய பின்புதான் இந்த கொள்கலன்களை உள்ளூர் வியாபாரி களுக்கு கொடுக்க முடியும். ஆனால் வங்கிகளிடம் அன்னியச் செலாவணியாக டொலரோ, பவுண்ட்சோ அல்லது வேறு சர்வதேச நாணயங்களோ போதியளவில் கையிருப்பில் இல்லை. அதனால் தாங்கள் அந்த நாணயக் கடிதங்களை ஏற்று பண்டதை கொடுக்க முடியாத நிலையை வங்கிகள் எதிர்கொண்டுள்ளன.

உலகப் பெருந்தொற்று காரணமாக உலகப் பொருளாதாரம் தளம்பியுள்ளது. பொருளாதார தடைகள் உள்ளன. அவையெல்லாம் ஒரு பக்கம். மறுபக்கத்தில் இலங்கை இன்று எதிர்கொண்டுள்ள மிகப்பெரிய பிரச்சினை, தான் பெற்றுள்ள கடனை, அதற்கான வட்டியை செலுத்துவதற்கான நிதியை

- செல்லின் -

எங்கே தேடுவது? தனக்குத் தேவையான அத்தியாவசிய பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு உணவு, மருந்து, ஏரிபொருள், கைத்தொழில் உள்ளீட்டுப் பொருள்கள் போன்றவற்றைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு தேவையான சர்வதேச நிதியை அன்னியச் செலாவணியை எங்கிருந்து தேடுவது? இது ஒரு மிகப்பெரிய சவாலாக உள்ளது. இலங்கைக்கு அன்னியச் செலாவணியை தருகின்ற துறைகளைப் பொறுத்தவரை ஆயத்த ஆடைக் கைத்தொழில் துறை, சுற்றுலாத் துறை, பெருந்தோட்ட துறை, மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களின் உழைப்பு வருமானம், என்பன பிரதானமாக உள்ளன.

இலங்கையினுடைய ஆயத்த ஆடைக் கைத்தொழிலை பொறுத்தவரை இங்கே முதலீடு செய்ய வருபவர்களின் பிரதான நோக்கம் இங்கே மலிவான கூலி உழைப்பை பெறுவதே ஆகும். எனவே ஆயத்த ஆடைக் கைத்தொழிலினால் எங்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்கின்றனவே தவிர நியாயமான கூலிகள் கிடைப்பதில்லை. மிகப்பெரிய உழைப்புச் சுரண்டல் இங்கே நடக்கின்றது. எட்டு மணி நேரங்களுக்கும் மேலாக வேலை செய்ய வேண்டிய இருக்கின்றது. பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்கள் அங்கே காணப்படுகின்றன. தொழிலாளர் உரிமைச் சட்டங்கள் எல்லாம் இங்கே வலுவற்றதாக காணப்படுகின்றன. இவற்றுக்குள்ளும் நின்று ஆயத்த ஆடைக் கைத்தொழில்கள் தாக்குப் பிழிக்குமா என்று பார்த்தால் அது சாத்தியம் குறைந்ததாகவே மாறிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் இலங்கைக்கு போட்டியாகப் பங்களாதேஸ் ஆயத்த ஆடைக் கைத்தொழில் விரி வடைந்து கொண்டே வருகின்றது. அங்கே மிகவும்

மலிவான கூலிக்கு வேலை செய்ய மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் பல நூறு ஆண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்டது. இன்னமும் அந்த தோட்டத்து மக்கள் கூலித் தொழிலாளிகளாக வறுமையிலிருந்து விடுபட முடியாதவர்களாக உள்ளார்கள். தங்களுடைய நாளாந்த சம்பளத்தை ஆயிரம் ரூபாயாக உயர்த்து வதற்காக கடந்த சில வருடங்களாக போராட்டங் கள் நடந்தும், வாக்குறுதிகள் வழங்கப்பட்டும் இன்னும் நிறைவேறாத நிலைமையில் உள்ளார்கள். தனியார் கம்பெனிகள் தோட்டங்களை முகாமை செய்கின்ற காரணத்தினால் அதீத லாபம் வேண்டி அவர்கள் செய்கின்ற உழைப்புச் சுரண்டல், உற்பத் திச் சுரண்டல் போன்றவை காரணமாக இன்று எங்களுடைய தேயிலை தோட்டத் தொழில் மிகவும் தரம் குறைந்த ஒன்றாக மாறியுள்ளது. எனவே நாங்கள் எதிர்பார்ப்பது போன்று தேயிலையினால் பெரும் அன்னியச் செலாவணியை பெற முடியாது. அதற்கு இன்னுமொரு காரணம் சீனா இந்தியா போன்ற நாடுகள் இன்று தேயிலை ஏற்றுமதியில் மிகவும் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மத்திய கிழக்குக்கு தொழிலாளர்களாக செல்வோரின், அதிலும் குறிப்பாக பணிப்பெண் களின் பாதுகாப்பும் சுயகெளரவழும் அவர்களுக்கான சம்பளம் வழங்கும் உத்தரவாதமும் இன்னமும் பிரச்சனைக்குரிய ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. இத்தகைய நிலையில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலையாட்களுக்கு கொடுக்கின்ற சம்பளமும் மிகக் குறைந்தளவாக மாறியுள்ளது. அவற்றையெல்லாம் கூட்டிப்பார்க்கின்ற போது எங்கள் அன்னிய செலாவணித்துறை மிகப் பலவீனமாக இருக்கின்றது.

பொருளியல் அறிஞர்கள் கூறுவது போல உடனடியாக பயன் தர முடியாத துறைகளுக்கு மிகப் பெரிய கடன்பட்டு முதலீடு செய்த காரணத்தினால் இலங்கை இன்று சிக்குப்பட்டுப் போடுள்ளது. மத்தள விமான நிலையம், அம்பாந்தோட்டை துறைமுகம் போன்றவற்றை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். போதியளவு வருமானம் தரமுடியாத நிலையில் அவற்றுக்கு போடப்பட்ட முதலீடு கடனாக உள்ளது. அந்த கடன் நிலுவையை செலுத்துவதற்கு பாரியளவு நிதி தேவையாக உள்ளது. இதே போல் உலக சந்தையில் உயர்ந்துள்ள ஏரிபொருள் விலை, உணவுப்

“உணவு திறைமை என்பது ஒரு மனிதன் தனக்குத் தேவையான ஆற்றாக்கியமான உணவை தானே தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள்

கைத்து உற்பத்தி செய்து

அனுபவிக்கூடிய உரிமையை

கொண்டிருத்தல்”

பொருள்களின் விலை, போக்குவரத்துக் கட்டணம், காப்புறுதிக் கட்டணம், கையாளும் கட்டணம் போன்றவைகளினால் நாங்கள் இறக்குமதி செய்யும் பொருள்களின் விலைகளும் அதிகரித்து செல்கின்றன. எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது இவற்றுக்கு காரணம் பிழையான முகாமைத்து வம் என்று தான் கூற முடியும்.

தங்களுடைய குறுகிய அரசியல் அபிலாசைகளை பிரபலப்படுத்துவதற்காக நாட்டின் வளங்கள் தவறான முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதோ என்கிற கேள்வி இங்கே எழுகிறது. இந்த நெருக்கடியைப் பொறுத்தவரை இனம், மதம், பிராந்தியம் என்ற வேறுபாடே இல்லை. இந்நிலையில் எங்களிடம் உள்ள முதலாவது பிரச்சனை உணவுப் பாதுகாப்பு. எங்களுக்கு தேவையான உணவு எங்களுக்குகிடைக்க வேண்டும்.

இந்த தீவில் வாழும் ஒருவரும் பட்டினிச்சாவை எதிர்கொள்ளக் கூடாது என்று சொன்னால் இத்தீவில் எங்களுக்கு தேவையான அடிப்படை உணவை நாங்கள் முழுமையாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அவ்வாறான முயற்சிகளில் மக்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

இங்கே உணவுப் பாதுகாப்பு பற்றியும் உணவு இறைமை பற்றியும் பார்க்க வேண்டும். ஒருவருக்கு ஆகக் குறைந்தளவு உணவாவது கிடைக்க வேண்டும் என்பது உணவுப் பாதுகாப்பு. அந்த உணவின் தரம், அந்த உணவு எப்படி உற்பத்தி செய்யப்பட்டது, அந்த உணவின் உள்ளீடுகள் என்ன, அது நீண்டகால உடல்நலத்துக்கு என்னென்ன பாதிப்பை எல்லாம் கொடுக்கும் என்ற கேள்விகளை எல்லாம் புறம் தள்ளி விட்டு, பசிக்கு உணவு! அது தான் உணவுப் பாதுகாப்பு. அந்த உணவை விநியோகிக்கும் பொறி-முறை தடுமாறிப் போகுமாக இருந்தால் ஒருவருக்கு உணவு கிடைக்காமல் போகும். அவர் யாரிடமாவது கையேந்தும் நிலைமை வரும்.

தமிழ் ஊடகத் திரட்டு,
லக்சுமி கட்டிடம்,
ஞானபாஸ்கரோதய சனசமூக நிலைய வீதி,
கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாணம்.

நிமிர்வு

ஆசிரியர் பார்வை

மின்னஞ்சல் : nimirvueditor@gmail.com
இணையம் : www.nimirvu.org
தொலைபேசி இல : 021 223 2121

ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்குள் தமிழரின் தீர்வை முடக்கும் சதியை முறியடிப்போம்

எண்பதுகளில் எவ்வாறு இந்தியா இங்கே பல ஆயுத இயக்கங்களை தங்களுடைய தேவைக்காக கையாண்டதோ அதே போன்று இப்போது 13 எனும் பெயரில் பல தமிழ்த் தேசிய கட்சிகளையும் தனது தேவைக்காக கையாண்டு வருகிறது.

தமிழ்மக்களின் அடையாளத்தை அங்கீகரிக்காத இருப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாத இலங்கையின் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்குள்ளான் 13 ஜூ இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கான ஆரம்பப் புள்ளி என்கிறார்கள். ஆனால், அதைத் தாண்டிய ஒரு தீர்வைப் பற்றி இந்தியா குறைந்தபட்சம் பரிசீலிக்கும் என்பதற்குக்கூட இவர்களிடம் எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை.

இவற்றுக்கெல்லாம் முதலில் நாம் செய்ய வேண்டியது தமிழ் மக்களின் நீண்டகால கோரிக்கைகளான தாயகம், தேசியம், சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றை உறுதிப்படுத்தாத எந்த ஒரு தீர்வையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம் என்ற புள்ளியில் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளின் ஒற்றுமை தான். இந்த ஒற்றுமை இல்லாமல் நாம் அடுத்த படி நோக்கி நகரவே முடியாது. அப்போது தான் எங்களின் பேரம் பேசும் சக்தி வலுவாகும். கூட்டாக இருக்கும் தமிழ்மக்களை கையாள்வது வல்லரசுகளுக்கு கடினமானது. ஆனால் தனித் தனியாக, உதிரிகளாக, கட்சிகளாக இருக்கும் போது 13 ஆரம்பப்புள்ளி போன்ற மாயைகளினாடாக கட்சிகளைக் கையாள்வது அவர்களுக்கு சலபம்.

இன்று போர் முடிந்து 12 ஆண்டுகள் கடந்த பின்பும் தமிழ்மக்களுக்கான எந்தவொரு நியாயமான அரசியல் தீர்வையும் வழங்குவதற்கு இந்தியா உதவவில்லை. இந்தியாவைச் சூழ உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் சீனாவின் செல்வாக்கு அதிகரித்துள்ளது. அந்த அலை இந்தியாவின் தெற்கு எல்லையையும் அரிக்கும் அபாயம் ஆரம்பித்துள்ளது. அதனைக் கையாள இந்தியா தமிழ் மக்களை ஒரு அணையாகப் பயன்படுத்த நினைக்கிறது. ஒன்றுமேயில்லாத 13 ஜூ தூசு தட்டி கொண்டு வருமாறு தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளை கேட்டுள்ளது. அக்கட்சிகளோ எங்களது வலுவான கோரிக்கைகளை சரியான முறையில்

முன்வைக்காமல் இந்திய அரசை திருப்திப்படுத் தும் நோக்குடன், தமிழ்மக்களின் சார்பில் சொல்ல வேண்டிய முக்கியமான விடயங்களை திட்டமிட்டே தவிர்த்திருக்கிறார்கள்.

கடிதம் எழுதக் கிடைத்த இந்தச் சந்தர்ப்பம் முக்கியமான ஒன்றாகும். இந்திய அரசுக்கு உடன்பாடில்லாவிட்டாலும், இந்திய அரசு அவற்றை செய்யாது என்றாலும் எமது கோரிக்கைகளை உலகுக்கு தெரிவிக்க கிடைத்த சந்தர்ப்பம் இது. இந்தியா மட்டுமல்லாமல் சர்வதேசத்துக்கும் எமக்கு என்ன தேவை என்று காட்டும் ஒரு குறியீட்டுச் செயற்பாடு (symbolic gesture) ஆக இந்தக் கடிதம் இருந்திருக்கும்.

2009 க்குப் பிறகு தமிழ்மக்களுக்கு ஒரு அரசியல் தீர்வை வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இலங்கை அரசுக்கு இருந்தது. ஆனால் சிங்கள பேரினவாதம் தமிழ் மக்கள் இந்த தீவில் கொர வமாக வாழ்வதற்கான அடிப்படைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் இப்போது இந்தியா வுக்குள்ளால் 13 ஜூ கொண்டு வந்து இலங்கை அரசுக்கூடாக அதனை தமிழ்மக்களுக்கான இறுதி தீர்வாக ஏற்றுக் கொள்ள வைப்பதற்கான முயற்சிகளும் திரைமறைவில் அரங்கேறுவதாக தகவல்கள் கசிந்து வருகின்றன. அரசு தரப்பு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அன்மைக்கால உரைகளும் இதனையே கோடி காட்டி நிற்கின்றன. மொத்தத்தில் இலங்கையின் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்குள் மீண்டும் தமிழ் மக்களை சிக்க வைத்து அடுத்த சந்ததியையும் அழிக்கும் நடவடிக்கைகளை தொடக்கப்புள்ளியே இது.

ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையை அப்படியே சிங்கள பெரும்பான்மை ஒற்றையாட்சி அதிகாரத் திடம் அன்று அடகு வைத்ததன் விளைவையே தமிழ் மக்கள் இன்றும் அனுபவிக்கிறார்கள். அதனாலேயே பெரும் அரசியல், ஆயுதப் போராட்டம் நடந்தது. இனப்படுகொலையில் அது முடிந்தது. அதே வரலாறு மீண்டும் அரங்கேறாமல் தடுப்பது இன்றைய சந்ததியினர் எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு செய்யவேண்டிய தலையாய் கடமை.

ஆயுதமாக்கப்படும் பெளத்தம் : முன்றாவது அலை நிலைக்குமா?

“ஒருநாள் நான் களனி மிசிசிவெட்டிய தேரருடன் நின்றிருந்தேன். அப்போது நீங்கள் (மகிந்த ராஜபக்ச) ஒரு சிங்கம் போல வந்தீர்கள். ‘அங்கே பாருங்கள். சிங்கம் ஒன்று நடந்து வருகிறது’ என்று மிசிசிவெட்டிய தேரோ சொன்னார். அதற்கு நான் சொன்னேன், ‘அது சிங்கம் அல்ல. மகிந்த ராஜபக்ச என்பது ஒரு கலாசாரம். மகிந்த ராஜபக்ச என்பது ஒரு நாகரீகம்: என்று.’” – மெதகொட அபயதிஸ்ஸ தேரோ (Lanka News Web – 24.8.2020)

சுதந்திரம் கிடைத்த பின்னர் சிறிலங்கா மூன்று அலைகளில் பெளத்தம் ஆயுதமாக்கப்படுவதைக் கண்டிருக்கிறது. முதலாவது, பெளத்தர்களுக்குள்ள மனக்குறைகளை ஆராய அரசு ஆணைக்கும் ஒன்றை அமைக்குமாறு அகில இலங்கை பெளத்த காங்கிரசினால் வைக்கப்பட்ட கோரிக்கையை S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா அரவணைத்த போது நடந்தது.

முன்னர், இவ்வாறான ஒரு ஆணைக்கும் நாட்டின் யாப்புக்கு முரணானது என்று D.S. சேன நாயக்கா அதனை நிராகரித்திருந்தார். ஆனால் அகில இலங்கை பெளத்த காங்கிரஸ் சுயமாக தன்னுடைய ஒரு ஆணைக்குமுலை நியமித்தது.

அதன் அறிக்கை 1956இலும் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியை தோற்கடிக்கவும், ஒரு ஹர்த்தாலை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்ததன் மூலம் பலம் பெற்றிருந்த இடதுசாரிகளை முறியடிக் கவும் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா அந்த அறிக்கையை அரவணைத்துக் கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு வெளிப்படையான சிங்கள-பெளத்த தேர்தல் பிரச்சாரம் நடத்தப்பட்டது. ஜக்கிய பிக்குகள் முன்னணி (Eksath Bikkhu Peramuna) இந்தப் பிரச்சாரத்தின் முன்னோடியாக இருந்தது.

நாடளாவிய ரீதியில் 39.5 வீதமான வாக்கு களைப் பெற்ற போதும், S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் MEP (Mahajana Eksath Peramuna) கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. தனது உள்ளத்தில் தேக்கி வைத்திருந்த பிரதமராகும் கனவு S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவுக்கு நிறைவேறியது. ஆனால், 3 வருடங்களின் பிறகு ஒரு பெளத்த பிக்குவால் அவர் கொல்லப் பட்டார்.

- தீச்சாணி குணசீகரா-, தழிழாக்கம் - நிழிர்வை

இந்தக் கொலை பெளத்த சங்கத்தினருக்கு எதிரான ஒரு அலையைத் தோற்றுவித்தது. பொது மக்களின் எதிர்ப்பு காரணமாக பிக்குகள் பேருந்து களில் பயணம் செய்வதையும் தானம் பெறச் செல்வதையும் நிறுத்த வேண்டி இருந்தது என்று T.B. இலங்கரத்ன தன்னுடைய அரசியல் நாவல் ‘பெரலிய’வில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மதத்துக்கும் அரசியலுக்கும் இடையே இணைப்பை ஏற்படுத்த எடுக்கப் பட்ட அந்த முதலாவது முயற்சி இவ்வாறாக சடுதியாக முடிவுக்கு வந்தது அரசியற்தரப்பினருக்கு ஒரு வகை மனநிம்மதியைத் தந்தது. அரசியல்வாதிகள் மதத்தை சாமர்த்தியமாகப் பயன்படுத்தி வந்தாலும் பெளத்தத்தை பயங்கர ஆயுதமாக்கும் நடவடிக்கை 45 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே நடந்தது.

இந்த இரண்டாவது அலை இந்த மில்லேனி யத்தின் தொடக்கத்தில் அவிழ்த்து விடப்பட்டது. கங்கொடவில் சோம தேரோ தன்னுடைய அரசியற் போதனைகளை இலங்கை முஸ்லிம்களை இலக்கு வைத்துத் தொடங்கியிருந்தார். பரவலாக பார்க்கப் பட்ட தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் அஷ்ரப்பால் அவர் கடுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து தனது இலக்கை மாற்றி கிறிஸ்தவர்களை தாக்கத் தொடங்கினார். ரஷ்யாவில் பனிக்குளிரின் தாக்கத்துக்கு ஆளான அவர் சடுதியாக மரணமடைந்தார். இதனைத் தொடர்ந்து சோகமும் ஆத்திரமும் வெறித்தனமாக மேலெழுந்தன. சம்பிக்க ரணவக்க தலைமையில் உதய கம்மன்பிலவின் அனுசரணை யுடன் செயற்பட்ட ஒரு சிங்கள பெளத்த தீவிரவாதக் குழு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்த வலுவாக

பிரயத்தனப்பட்டது. ‘சிங்கள உறுமய’ என்ற பெயருடன் இருந்த தமது குழுவை ‘ஜாதிக ஹெல உறுமய’ என்று பெயர் மாற்றி அதனை பெளத்த சங்கத்துக்கு சமர்ப்பித்தனர். பிக்குகளை மட்டும் கொண்ட வேட்பாளர்களைக் கொண்ட பட்டியல் ஒன்று 2004ஆம் அண்டு பொதுத்தேர்தலுக்கு சமர்ப்பிக்கப் பட்டது.

அது ஆறு மாதங்களுக்குள் ‘தர்ம இராச்சியம்’ ஒன்றை நிறுவுவதாக உறுதியளித்தது. இந்தப் புதிய கட்சி 5.97வீத வாக்குகளைப் பெற்றது. மேலும் தேர்தல் முடியும் முன்னரே பல உட்கட்சிச் சண்டைகளைக் கண்டது. ஆட்கடத்தல் மற்றும் பாராளு மன்றத்தில் அடிபிடிகளை தொடர்ந்தது. இந்திய நட்சத் திரங்கள் கலந்து கொண்ட இசைநிகழ்ச்சி ஒன்றில் குண்டுத் தாக்குதல் நடந்தது. அதற்கு ஜாதிக ஹெல உறுமய தலைவர்கள் பலரும் குற்றம்சாட்டப்பட்டனர். இந்தக் கட்சியின் இவ்வாறான சேட்டைகள் மீண்டும் ஒரு முறை மக்கள் மத்தியில் பிக்குகள் மீது அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. சிறிது காலம் கட்சியின் சின்ன மான சங்கு, பிக்குகளை கேளி செய்யும் சொல்லாக நிலவியது.

மூன்றாவது அலை ஈழப்போரின் பின்னர் தொடங்கியது. ராஜபக்சக்களுக்கு ஒரு புதிய எதிரி தேவைப்பட்டது. கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களின் மீதான தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து மூஸ்லிம்கள் மீது இலக்கு திரும்பியது. ஹலாலுக்கு எதிரான போராட்டத்தை கையிலெடுத்துக் கொண்டு பொதுபல சேன உயிர்த்து எழுந்தது. சுதந்திர சதுக்கத்தில் சிறிலங்கா தேசியக் கொடிக்குப் பக்கத்தில் பெளத்தக் கொடியும் பறந்தது. வரலாற்றாளன் என்ற பாத்தி ரத்தை நடித்த ஒரு நடிகள் ராஜபக்சக்களின் வம்சத்தை துட்டகைமுனுவடன் தொடர்புபடுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் கெளதம புத்தருடன் கூடத் தொடர்புபடுத்தினான்.

மூன்றாவது அலை 2019 சனாதிபதித் தேர்தலுடன் உச்சத்தை அடைந்தது. பிக்குகள் முன் வென்போதும் இல்லாதவாறு அரசியல் ரீதியில் திரண்டார்கள். பாராளுமன்றத் தேர்தலின் பொழுது அரசியல் மற்றும் பொதுசன கடமையாகிய வாக்களித் தல் ஒரு மதக் கடமையாக மாற்றப்பட்டது. பெளத்தக் கருத்துகளான யோக்கியதை, அயோக்கியதை என்பன வாக்களித்தலின் அம்சமாக்கப்பட்டன. முதலில் இன்ரீதியாகவும் பின்னர் மத-இன்ரீதியானது

மான ஓர் அரசை ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தின் மீது திணிக்கும் செயற்திட்டம் அதன் போற்றப்படும் நிலைக்கு உயர்ந்தது.

வேறு அடைக்கலம் இல்லை

மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமில்லை பெளத்த பிக்கு ஒருவரை நியமித்த சனாதிபதி கோத பாய ராஜபக்சவின் செயல் இன்னுமோர் இழிவான முதல் நடவடிக்கையாக அமைந்தது.

மார்கழி மாத கடைசிப் பகுதியில் நாடுகளின் பொருளாதார ஆரோக்கியத்தை அளவிடும் பிட்சு (Fitch Ratings) நிறுவனம் சிறிலங்காவை வங்கு ரோத்து நிலமைக்கு ஒரு படிக்கும் அருகே இருப்பதாக அறிவித்தது. மூன்றாவது காலாண்டுப் பகுதியில் பொருளாதாரம் 1.5 வீதத்தால் சுருங்கி விட்டது. சனாதிபதி கோத்தபாய ராஜபக்சவின் தலைக்கனமான அறியாமையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்நிய சேமிப்பு நாணய இருப்பு சிக்கல், இரசாயன உரப் பிரச்சனை ஆகியவை இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கின்றன. சமையல் ஏரிவாடு கொள்கலன்கள் வெடித்த வண்ணம் இருக்கின்றன. மாசடைந்த உரத்துக்கு 67 மில்லியன் அமெரிக்க டெலர்களை செலுத்து வதற்கு அரசாங்கத்தை இணக்க வைத்தது சீனா. மேலும், வடக்கில் குழம்பிய குட்டையில் மீன்பிழக்க நினைக்கிறது அது. சீனத் தூதுவர்கள் யாழிப்பாணத் திற்கும் மன்னாருக்கும் இரண்டு நாள் பயணம் மேற் கொண்டார்கள். பாரம்பரியக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு தங்கள் மேலாடைகளைக் கழுத்தி நல்லூர் கோவிலிற்குள் சென்று பூசை நடத்தினார்கள். தமிழ் நாட்டு மீனவர்களின் எல்லைமீற்களால் பாதிக்கப் பட்ட மீனவர்களுக்கு நன்கொடைகளை வழங்கி நார்கள்.

பிக்குகள், மருத்துவர்கள், ஆசிரியர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், இராணுவத்தினர் மற்றும் இளைஞர்களை உள்ளடக்கிய ஏழு பெரும் படைச்சக்திகளின் (Saptha Maha Balavegaya) தலைவனாக ராஜபக்ச 2019ஆம் ஆண்டு ஆட்சியை மீளக் கைப்பற்றினார். இரண்டு வருடங்களுக்குள் இந்த ஏழு சக்திகளில் ஜந்து சக்திகளிடையே ராஜபக்சவுக்கான ஆதரவு மறைந்து போனது. இராணுவத்தினர் மீதும் பிக்குகள் மீதும் மட்டுமே அவர் தங்கி யிருக்க வேண்டி வந்தது. அவர்களுடைய சொந்தப் பிழைப்புக்கு பெளத்தத்தை ஆயுதமாக்குவதை ராஜ

பக்ச குடும்பத்தினர் கட்டாயமாகத் தொடர வேண்டும். ஆனால் அரசியல்வாதிகளுக்கும் பிக்குகளுக்கு மிடையேயான ஒப்பந்தம் இரு சமமான தரப்புகளுக்கிடையேயான ஒப்பந்தம் அல்ல. சிறிலங்கா பிக்குகள் பரந்துபட்ட ஒன்றித்த சமூகக் கட்டமைப்பை கொண்டிருக்காததால் “பெளத்த சங்கம் தன்னுடைய இயல்பு நிலைப்படி ஒரு அதிகாரமாக இருக்க முடியாது. அது அதிகாரத்திற்கு பணிப்பெண்ணாகத் தான் இருக்க முடியும்.” என்று பேராசிரியர் H.L. செனிவிரதன் தனது ‘Work of Kings’ என்ற புத்தகத்திலே குறிப்பிடுகிறார்.

கெட்ட வார்த்தைகளை கக்கும் தீவிர இனவாத கலகொட அத்தே ஞானசார ஒரு பிரச்சனை அல்ல. அவர் பிரச்சனையின் அறிகுறி மட்டுமே. தமது அரசியல் மற்றும் குடும்ப நலன்களுக்காக பெளத்தத்தை ஆயுதமாக்குவது தான் பிரச்சனை. பிக்குகள் இருவருக்கு கொலை மிரட்டல் விடுத்த பின்னும் இந்த அருவருக்கத்தக்க ஞானசார இன்னும் தன்னுடைய பதவியில் இருக்கிறார் என்றால் அவர் ராஜபக்சக்களுக்கு தேவைப்படுகிறார். ஞானசார என்று ஒருவர் இல்லையென்றால் ராஜபக்ச குடும்பத்தினருக்கு அப்படி ஒருவரை உருவாக்க வேண்டி வந்திருக்கும். இதைத்தான் அவர்கள் 2011, 2012 ஆம் ஆண்டுகளில் செய்திருக்கக் கூடும்.

துருக்கிய ஆய்வாளர் மூஸ்தபா அகோயல் (Mustafa Akoyal) பெரும்பாலான இஸ்லாமியநாடுகளில் நிலவும் உலமாக்களுக்கும் அரசுக்குமிடையேயான பிணைப்பைப் பற்றி, ‘மூஸ்லிம்களின் மனங்களை மீளத் திறத்தல்’ என்னும் தனது நூலில் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார். “சர்வாதிகார ஆட்சியாளர் மதத்தை பாதுகாக்கும் வரை அவர்களை பல மத அறிஞர்கள் நியாயப்படுத்தி வருகிறார்கள்.” (Reopening Muslim Minds: A Return to Reason, Freedom, and Tolerance). அதைப் போலவே ராஜபக்சக்களும் தாங்களே சிங்கள-பெளத்த சிறிலங்காவைப் பாதுகாக்கும் ஒரே சக்தி என்ற தமக்குத் தாழே சூட்டிக் கொண்டபட்டத்தை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக பிக்குகளை முன்னிறுத்தி வருகிறார்கள். இந்தப் போக்கின் ஆபத்துக்களை விளங்கிக் கொள்ளவேண்டுமாயின் பாகிஸ்தானை விட வேறு ஒரு உதாரணமும் தேவையில்லை.

பாகிஸ்தானில் இராணுவச் சதியின் மூலம் அமெரிக்க ஆதரவு இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அவர் ஷரியா சட்டத்தை

அறிமுகப்படுத்தினார். ஒரு போலி விசாரணைக்குப் பின்னர் அவருக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொதுசன ஆட்சியாளரைத் தூக்கில் இட்டார். இக்பால் அகமட் (Eqbal Ahmed) தன்னுடைய ‘பேரரசு பற்றி’ (On Empire) என்ற நூலில் அந்த இராணுவ சர்வாதிகாரி பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “ஜியாவுக்கு ஒர் அங்கீகாரம் தேவைப்பட்டது. அவருக்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒரு கட்சியிடமிருந்து ஆதரவு தேவைப்பட்டது. ஒரு கட்சியும் அவருக்கு ஆதரவளிக்கத் தயாராக இல்லை. ஜமாத்-இ-இஸ்லாமி (Jamat-e-Islami) ஜத் தவிர. ஆனால் அவர்கள் தமது ஆதரவுக்கு விலையாக கல்விக்கூடங்களை இஸ்லாமிய மயமாக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். மேற்கு சார்பு ஜியா உல் ஹக் அரசாங்கத்தில் கூட ஒரு பெளதீக பேராசிரியர் ஒருவரை நியமிப்பது என்றாலும் அப்பேராசிரியருக்கு நபிகள் நாயகத்தின் மனைவிமார்களின் பெயர்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டி இருந்தது.” இந்தப் பேரத்தின் விளைவு, மதத்தீவிரவாத வைரசால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம்.

2011 ஆம் ஆண்டு தைமாதம் பஞ்சாப் மாகாண ஆளுநர் சல்மான் தசீர் (Salman Taseer) அவரது மெய்ப்பாதுகாவலரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஆளுநரின் குற்றம், இஸ்லாத்தை நிந்தித்தாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஆசியா பிபி (Aasia Bibi) என்ற வறிய கிறிஸ்தவப் பெண்ணை ஆதரித்தது. ஆசியா பிபி உச்சநீதிமன்றத்தால் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார். தசீரின் கொலையாளி உடனடியாக ஒரு நாயகன் ஆனார். மூஸ்லிம் மதகுருமார் தசீருக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்ய மறுத்தனர். கடைசியில் இறுதிச்சடங்கு செய்ய இனங்கிய மதகுரு நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டி வந்தது. கொலையாளி நீதிமன்றில் பிரசன்னமான பொழுது சில வழக்கநின்றகள் அவர்மீது ரோசா இதழ்களை தூவினர். கொலையாளி குற்றம் நிருபிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டாள். இன்று இஸ்லாம் பாத்தின் சுற்றுப்புறம் ஒன்றில் உள்ள அவனது சமாதியை வழிபடுவதற்கு கூட்டம் அலை மோது கிறது.

மதவாத கொலைகாரர்கள் போற்றப்படும் பொழுது அது மேலும் மதவாத கொலையாளிகளை ஊக்குவிக்கிறது. தசீரின் கொலை ஒரு அறிவுபூர்வமான விவாதத்திற்கும் மதநிந்தனைச் சட்டங்களின் மறுபரிசீலனைக்கும் வழிவிட்டிருக்குமாயின் சியல் கோட்டில் (Sialkot) இலங்கையரான பிரியந்த

குமார அழத்துக் கொல்லப்படுவது நடக்காமல் இருந்திருக்கும். ஆனால் சிறிய எண்ணிக்கையான மதவாத தீவிரவாதிகள் உரத்த குரலுடன் மேடையேறினர். பெரும்பான்மையினர் மெளனமாக அவர்களுடன் இணங்கிப் போயினர், அல்லது தீக்கோழிகள் போல தமது தலைகளை மன்னுக்குள் புதைத்துக் கொண் டிருந்தனர். அவர்கள் இந்தப் பிரச்சனை தானாக தீர்ந்துவிடும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் நடந்ததுவோ வேறு. சல்மான் தசீரின் புதல்வன் ஆதிஷ் தசீர் (Aatish Taseer) சொல்வது போல் “பாகிஸ் தானில் மதத்தால் திரிபுபடுத்தப்பட்ட இன்னுமொரு ஒழுக்க கட்டுமானம்” பலம் பெற்ற தொடங்கியது. (Stranger to History: A Son's Journey through Islamic Lands). சியல்கோட் படுகொலையை கண்டிக்கும் அதேவேளை, சமூகக்கட்டமைப்பு சாதக மாக அமையும் பட்சத்தில் அவ்வாறான மத வன் முறைகள் எந்த இடத்திலும் முளைக்கலாம் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

“மூஸ்லிம் மக்கள் எங்களை விரும்புவது இல்லை. அவர்களின் கடைகளுக்கு போக வேண்டாம் என்றுதான் நான் சொல்வேன். அவர்களது கடை களில் சாப்பிடவோ குடிக்கவோ வேண்டாம் அவர்கள் எமது மக்களுக்கு நஞ்ச கொடுத்த கூட்டம். எமது மக்களை கொல்ல முனைந்த கூட்டம். அவர்களது கடைகளில் உணவருந்தும் இளைய வர்கள் எதிர்காலத்தில் பிள்ளை பெற முடியாது. மாத்தளையில் மூஸ்லிம் வைத்தியர் செய்தது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதனால் இலச்சக்கணக்கான பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டன. இவ்வாறான துரோகிகள் வாழ அனுமதிக்க கூடாது. அவர்கள் கல்லால் அழத்துக் கொல்லப்படவேண்டும் என்று எமது ‘உபசகமங்கள்’ (upasakammas) சொல்கின்

றன். நான் அதனைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதுதான் செய்யப்படவேண்டியது. சட்டங்கள் இங்கு வேலை செய்யாது.” இவ்வாறு 2019 இல் கூறியவர் பொது பல சேனையின் தலைவர் இல்லை, அதை சொன்னவர் அல்கிரிய மகாசங்கத் தின் வணக்கத்துக்குரிய மகா நாயக்க தேரர். இவ்வாறான கருத்துக்களை தடையின்றி அனுமதித் தால் அடுத்த சியல்கோட் இலங்கையில் நடக்கும்.

“எந்த ஒருவர் தன்னுடைய மனத்தி விருக்கும் அழுக்குகளை அகற்றி, கட்டுப்பாட்டுனும் உண்மையாகவும் இருந்து கொண்டு காவி உடை தரிக்கிறார்களோ அவர்களே அந்த காவிக்கு தகுதி உடையவர்கள்.” இவ்வாறு சொல்கிறார் புத்தர் (தம்மபத - யமக்க அத்தியாயம்). ஆனால் பெளத்தம் அரசியல் நோக்கங்களுக்காக ஆயுதமாக கப்படும் போது, மன அழுக்குடைய, கட்டுப்பாடு ஏதுமற்ற பொய்யர்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் காவி உடைக்கு தகுதியற்றவர்கள் என்று புத்தர் வழி சொல்கிறது. ஆனால் அவர்கள் தான் பெளத்தத்தின் முகமாகிறார்கள். அவர்களின் துர்ச்செயல்களால் பெளத்தத்தை களங்கப்படுத்துகிறார்கள். வரலாறு ராஜபக்சக் களுடன் கணக்கு தீர்க்கும்போது புத்தரின் புனித போதனைகளை தாழ்வு படுத்திய அவர்களின் செயற்பாடு கணக்குப் பட்டியலில் முதலாவதாக இருக்கும்.

நம்பிக்கை ஒளி?

ஓமிக்ரோன் வைரஸ் இங்கும் வந்து விட்டது. ஓமிக்ரோன் சிறிலங்காவக்குள் வந்தால் அதனைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு செயலி உள்ளது என்று நாமல் ராஜபக்ச சொன்னார். ஆனால் அது உண்மைகள் எதுவும் அற்ற வெற்றுக் கூக்குரல் என்று நிரூபண மாகியுள்ளது. இது ஒன்றும் புதிதல்ல. பெருந் தொற்றுக்கு எதிராக ராஜபக்சவின் நடவடிக்கைகள் உண்மைக்கு புறம்பானவையாகவும் விஞ்ஞான பூர் வமற்றவையாகவுமே இருந்திருக்கின்றன. தடுப்புசி களைப் பெறுவதில் கவனம் செலுத்துவதை விட்டு மத ரீதியான சிகிச்சையில் நம்பிக்கை வைக்குமாறு ராஜபக்சகள் மக்களை தூண்டினர். உதாரணமாக 2020 ஜப்பாசியில் சிறிலங்காவை கொரோனாவிடம் இருந்து பாதுகாப்பதற்காக அபயராம விகாரையில் ஒரு வாரமாக நடந்த ‘ரதன சுத்த’ ஒதும் நிகழ்வில் பிரதமர் மகிந்த ராஜபக்ச பிரதம அதிதியாக கலந்து கொண்டார். ஆனால், இரண்டாவது அலை வந்தது.

“நூல் அரசியல் மற்றும் குடும்ப நலன்களுக்காக பெளத் நீதித் தீயமாக்குவது நான் பிரச்சனை”

அதன் பின்னே பயங்கரமான மூன்றாவது அலையும் வந்தது.

இயற்கை உபாதைகளிடமிருந்து பாதுகாக்க தெய்வீக வழிகளைத் தேடும் பழக்கங்கள் தொடர்பாக களனி பல்கலைக்கழகத்தின் பாளி மற்றும் பெளத்தக் கற்கைகளுக்கான பீடத்தின் அதிபதி, முன்னாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் M.M.J. மாரசிங்க இவ்வாறு தெரிவிக்கிறார். “புத்தகோச என்பவரே தனது குறிப்புகளில் ரதன சுத்த தொடர்பாக எழுதி யுள்ளார். வெசாலி என்னும் நகரை தொற்று நோயிலிருந்து குணப்படுத்த கொதம புத்தரால் ரதன சுத்த முதன் முதலில் ஓதப்பட்டது என்று சொல்கிறார். ஆனால், இந்த தொற்றுநோய் பற்றி வேறு எந்த இலக்கியங்களிலோ வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலோ சொல்லப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும், வஜ்ஜியன் என்பது சக்திவாய்ந்த பழங்குடி அரசு. அந்த பலம்வாய்ந்த அரசுடன் மகதச்க்கரவர்த்தி போர் தொடுத்திருப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. இது மகாபரிநிர்வாண சுத்தவில் தெளிவாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே புத்தகோச சொன்ன தொற்றுநோய் என்பது இந்தமாதிரியான சடங்குகளுக்கு மத அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக சொல்லப்பட்ட புனைக்கதை.” (The Great Betrayal of Theravad Buddhism – Sri Lanka Guardian 21.5.2014)

விளக்கம், நிதானம், சகிப்புத்தன்மை ஆகிய வற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட போக்கு சிறிலங்காவின் நவீன பெளத்தத்தில் எப்போதும் இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால் அது எப்போதும் பலம்வாய்ந்ததாக இருக்கவில்லை. அதனால் அரசியல்வாதிகளுக்கும் பத்திரிகையாளருக்கும் எந்த பயனும் இருக்கவில்லை. அதனை அரசியல் லாபங்களுக்கும், பணமீட்டுவதற்கும் பயன்படுத்த முடியாது இருந்தது. ஆனால் இந்தப் போக்குக்கு உதாரணங்கள் உள்ளன. ராகுல மையத்தாலும் கல்கன்ட தம்மானந்ததேரராலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட உரையாடல் தொடர் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. உடுவகர ஆனந்த தேரர் முதன்மையான மற்றும் இரண்டாம் தர பெளத்த சாசனங்களை ஆராய்ந்ததன் அடிப்படையில் புத்தரின் பரந்த மனப்பான்மையுடைய முற்போக்கான போதனைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார். இந்தப் போதனைகள் அற்புதமாக நவீன உணர்வுகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. ராஜபக்சவின் ஆட்சி மூழ்கும் போது அரசியல் பெளத்தத்தையும்

“மதவாத கொலைகாரர்கள் போற்றப்படும் பொழுது அங்கு மேலூர் மதவாத கொலையாளிகளை ஊக்குவிக்கிறது”

அது இமுத்துச் செல்லும். அப்பொழுது, பகுத்தறிவுப் போக்குக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஒரு வெளி திறக்கப்படலாம். பல்லினத் தன்மையுடைய சிறிலங்காவை ஒரு தனிமத-இனர்தியான அச்சக்குள் வார்க்க தொடர்ச்சியாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை களை மாற்ற அது பெரும் பங்கு ஆற்றலாம்.

அரசியல்வாதிகள் அவ்வாறான ஒரு ஆக்கப்புவரமான மாற்றத்தை வேண்டமாட்டார்கள். எதிர்க்கட்சி கூட ஆட்சிக்கு வரும் ஆசையில் மதத்தை தந்திரமாக பாவிக்க நினைக்கிறது. உதாரணமாக, முரத்தட்டுவே ஆனந்த தேரோ அரசாங்கத்தை விமர்சிக்கத் தொடங்கியபோது சனாதி பதி வேட்பாளர்கள், ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் சஜித் பிரேமதாசவும் அபயராம விகாரைக்கு ஒடி அவ்விமர்சனங்களை நிறுத்தினர்.

இவ்வாறான வெளிப்படையான சந்தர்ப்ப வாதத்தின் பின்னணியில், கொழும்பு பல்கலைக் கழக மாணவர்களும் கல்வியாளர்களும் அப்பட்டமான, அதேவேளை நம்பிக்கையளிக்கும் முரணைகாட்டினர். முகாமைத்துவ பீட மாணவர்கள் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழக வேந்தர் முரத்தட்டுவே ஆனந்த தேரோ தலைமையில் நடந்த பட்டமளிப்பை புறக்கணிக்க முடிவு செய்தனர். அவர்களது புறக்கணிப்பு பல்கலைக்கழக பாரம்பரியத்தையே மாற்றுவதற்கு நிர்வாகத்தை தள்ளியது. உபவேந்தர் பட்டங்களை கையளிக்க பல்கலைக்கழக வேந்தர் வெறுமனே ஒரு பார்வையாளராக அமர்ந்திருக்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டார். இவ்வாறான உறுதியான, சாதவீகமான சமூக எதிர்ப்புக்கள், எவ்வளவுதான் சிறிதாக இருந்தாலும் ஒரு நம்பிக்கையை கொடுக்கின்றன. இவை பெளத்தத்தை ஆயுதமாக்கும் நடவடிக்கையில் தொடங்கிய ராஜபக்சவின் இழிவுகளிலிருந்து நீங்கிய எதிர்காலம் ஒன்று இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கையை அளிக்கின்றன.

13 ஆம் திருத்தம் தீர்வுக்கான ஆரம்பப் புள்ளியே கிடையாது

தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் இந்தியப் பிரதமருக்கு அனுப்ப இருக்கின்ற கடிதத்தோடு 13 ஆவது திருத்தம் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் மீளாவும் தமிழர் மத்தியில் எழுச்சியடைய தொடங்கியிருக்கின்றன. 13 ஆவது திருத்தம் என்பது 1987 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 29 ஆம் திகதி இலங்கைக்கும் - இந்தியாவுக்கும் இடையே கைச்சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் படி இலங்கை அரசியல் யாப்புக்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஒரு திருத்தம். இந்த 13 ஆவது திருத்தத்தின் படி தான் மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. தமிழ்மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய அரசியல் தீர்வு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பாக ஒரு நீண்டகாலப் பார்வையும் ஒரு நீண்டகால மரபும் இருக்கின்றன. அந்த அரசியல் தீர்வு, கோட்பாட்டு அடிப்படையில் நான்கு விடயங்களை கொண்டிருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

முதலாவது தமிழ்மக்களை ஒரு தேசமாக அங்கீரிக்க வேண்டும். இரண்டாவது, அந்த தேசத்துக்கு இயல்பாகவே இருக்கின்ற ஆட்சியதிகாரமான இறைமையை அங்கீரிக்க வேண்டும். மூன்றாவது ஒரு தேசத்துக்கு தன்னுடைய தலைவிதியை தானே நிர்ணயிக்கின்ற சுயநிர்ணய உரிமை இருக்கிறது. சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீரிக்க வேண்டும். நான்காவது, சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான ஆட்சிப் பொறிமுறையையும் உருவாக்க வேண்டும்.

இவை கோட்பாட்டு அடிப்படையில் உள்ள விடயங்கள். அந்த ஆட்சிப் பொறிமுறை என்பது இலங்கையின் அரச அதிகாரக் கட்டமைப்புக்குள் உருவாக்குகின்ற பொறிமுறையாக இருந்தால் அது சுயநிர்ணயமுடைய ஒரு சமஷ்டியாக இருக்க

-சி.அ.ஸ்ரீதிவிங்கம்-

வேண்டும். அதே வேளையில் இந்த கோட்பாட்டு விடயங்களுக்கு நாங்கள் அரசியல்யாப்பு சட்ட வடிவம் கொடுக்கின்ற போது கூட நான்கு விடயங்கள் முக்கியமானது.

ஒன்று, வடக்கு கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகு ஏனென்றால் தாயக ஒருமைப்பாட்டைப் பேணு வதற்கு அது மிக மிக அவசியமானது. இரண்டாவது, தமிழ்மக்கள் தங்கள் தலைவிதியை தாங்களே நிர்ணயிக்கக் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமையுடைய சுயாட்சி அதிகாரங்கள், மூன்றாவது, மத்திய அரசில் ஒரு தேசமாக பங்குபற்றுவதற்குரிய பொறிமுறை, நான்காவது வழங்கப்படும் சுயாட்சி அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு. இந்த நான்கு விடயங்களும் முக்கியமானவை.

ஆகவே தமிழ்மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வில் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் முதற்கூறிய நான்கு விடயங்களும், அதற்கு அரசியல் யாப்பு சட்ட வடிவம் கொடுக்கின்ற போது பின்னர் கூறிய நான்கு விடயங்களும் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

இதன் அடிப்படையில் நாங்கள் 13 ஆவது திருத்தத்தை ஆராய்வோமாக இருந்தால் இவற்றில் எவற்றையுமே பூர்த்தி செய்யாத ஒன்றாகத்தான் 13 ஆவது திருத்தம் இருக்கிறது. அது தமிழ்மக்களை ஒரு தேசமாக அங்கீரிக்கவில்லை. தமிழ்மக்களி னுடைய ஆட்சியதிகாரமான இறைமையை அங்கீரிக்கவில்லை. தமிழ்மக்கள் தங்கள் தலைவிதியை தாங்களே நிர்ணயிக்கின்ற சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீரிக்கவில்லை. சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஒரு சுயநிர்ணய சமஷ்டி ஆட்சி முறையை அது உருவாக்கவில்லை. அதே வேளை அதற்கொரு யாப்பு சட்ட வடிவம் வரும் போது கூட தாயக ஒருமைப்பாடு இங்கே பேணப்படவில்லை. தற்காலிகமாக இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் பேணப்பட்டாலும் அது பின்னர் நீதிமன்ற தீர்ப்பின் மூலம் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது.

சுயநிர்ணயமுடைய சுயாட்சி அதிகாரங்கள் வழங்கப்படவில்லை. ஏனென்றால் 13 ஆவது திருத்தத்தின் படி மாகாணசபைகளுக்கு எந்தவித சுயாதீன நிலைமைகளும் இருக்கவில்லை. மத்திய அரசில்

தங்கி இருக்கின்ற நிலை தான் உள்ளது. மாகாண சபை நிரலில் உள்ள விடயங்களே மிகக் குறைவு. அதில் உள்ள விடயங்களில் கூட சுயாதீனமாக சட்டமியற்றும் அதிகாரம் இல்லை. ஒரு சட்டம் கொண்டு வருவதென்றால் கூட ஆளுநர் சம்மதம் கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின்பு தான் சட்டங்களை கொண்டு வரலாம். சட்டமாக வந்த பின்னர் உயர்நீதி மன்றம் அதனை பரிசீலனை செய்கின்ற நிலைமை கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. மாகாணசபை நிரலில் உள்ள விடயங்களில் சட்டத்தை இயற்றுவதென்றால் கூட நாடாளுமன்றம் சட்டத்தை இயற்றிக் கொடுக்க வேண்டும்.

முழுமையாக சட்டமியற்ற முடியாத நிலையில் தான் மாகாணசபை இருக்கிறது. இதைவிட நிறைவேற்று அதிகாரத்தை பொறுத்தவரை அது மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாகாணசபையிடமோ அல்லது மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைச்சரவையிடமோ இல்லை. மாறாக ஜனாதிபதியின் பிரதி நிதியாக இருக்கின்ற ஆளுநரிடம் தான் உள்ளது. இது அடுத்த பிரச்சினை. ஒற்றையாட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு அதிகாரக் கட்டமைப்பு. மத்திய அரசில் எந்த விதப் பங்கும் தமிழ்மக்களுக்கு கொடுக்கப்பட வில்லை. ஆகவே இது மொத்தமாகவே தமிழ்மக்களினுடைய அரசியல் அபிலாசைகளை கொஞ்சமாவது கவனத்தில் எடுக்காத ஒரு பொறிமுறை தான்.

இதனால் தான் தமிழ்மக்கள் இதனை ஆரம்பத் திலேயே நிராகரித்தார்கள். 13 ஆவது திருத்தம் வந்த போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஒரு குழவாக இந்தியப் பிரதமரை சந்தித்து இது தமிழ்மக்களுடைய அபிலாசைகளை எந்தவிதத்திலும் பிரதிபலிக்க வில்லை என்று சொல்லி இந்திய பிரதமருக்கு ஒரு வேண்டுகோளைக் கூட கொடுத்திருந்தார்கள். இந்தியா அதனை கவனிக்கும் என்று சொன்னதே ஒழிய ஆனால் அது நடைமுறையில் கவனிக்கப்பட

“இலங்கை முனு இந்தியா செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கு இருக்கின்ற ஒரேயொரு சர்வதேச ஆவணம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் தான்”

வில்லை. போன குழுவில் சம்பந்தன் ஜயாவும் ஒரு ஆளாக இருந்தார். இது தான் உண்மையில் வரலாற்று பின்னணி.

இன்றைக்கு இந்திய அரசாங்கத்துக்கு தன் னுடைய பாதுகாப்பு தொடர்பான பூகோள் அரசியல் காரணமாக ஒரு தேவை இருக்கிறது. அப்படி தேவை வருகின்ற போது அதற்கு இருக்கின்ற ஒரேயொரு ஆயுதம் 13 ஆவது திருத்தமும் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் தான். ஏனென்றால் இலங்கை மீது இந்தியா செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கு இருக்கின்ற ஒரேயொரு சர்வதேச ஆவணம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் தான். இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் உயிர்ப்போடு இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் மாகாண சபைகள் பேருக்காவது இயங்க வேண்டும்.

மாகாணசபை முறைமைதான் இலங்கை மீது இந்தியா தலையிடுவதற்கு ஒரு கொழுக்கியாக இருக்கிறது. அதனால் இந்தியாவுக்கு இது தேவையாக இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் இந்தியா தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளை வலியுறுத்துகின்ற நிலைமை தான் உண்மையில் காணப்படுகின்றது. தமிழ்த் தரப்பை பொறுத்தவரையில் இரண்டும் கெட்டான் நிலை. முதலாவது 13 ஆவது திருத்தத்தை ஒரு அரசியல் தீர்வாக ஏற்க முடியாது. ஆரம்ப புள்ளியாக கூட ஏற்கமுடியாது. அதேவேளையில் இந்தியாவோடு பகைத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. இந்தியாவின் விருப்பங்களை மீறி செயற்படுவது கூட புவிசார் அரசியலில் சாத்தியமில்லாத நிலைமை. இந்த இரு நிலைமைகளுக்கும் இடையில் ஒடு வேண்டிய நிலை உள்ளது.

எப்படி ஓட வேண்டும். என்பது தொடர்பில் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளிடம் போதுமான புரிதல் இல்லாத நிலைமை தான் காணப்படுகிறது. இது தான் இங்குள்ள நிலைமை. இவர்கள் விட்ட அடிப்படைப் பிழை இன்னொருவர் உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து தான் செயற்பட வேண்டும். இன்னொருவர் உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து செயற்பட முடியாது. ஆனால் இங்கே இந்தியா உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து தான் இவர்கள் செயற்படுகின்ற நிலைமை உண்மையில் உருவாகியது.

ஆரம்பத்தில் இந்தியா இவர்களின் முயற் சியை மாவை சேனாதிராஜாவுக்குள்ளால் எடுத்தது. அந்த முயற்சிக்கு சம்பந்தமும் சுமந்திரனும் ஒத்து மூழ்ப்பு கொடுக்காததால் அது குழம்பிப் போடுவது. அதற்குப் பிறகு ரெலோவக்குள்ளால் இந்த முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. ரெலோவின் முயற்சிக்கும் சம்பந்த மூம் சுமந்திரனும் ஆரம்பத்தில் ஆதரவு கொடுக்க வில்லை. அதனை பலப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஒரு நிரப்பந்தம் எழுந்ததனால் தான் எங்களின் பிரச்சி வையுடன் நேரடித் தொடர்பில்லாத, மாறுபட்ட கருத்துக்களை கொண்டிருக்கிற மூஸ்லீம் காங்கிரசம், தமிழ் முற்போக்கு முன்னணியும் இந்தக் குழுவில் சேர்க்கப்பட்டன. பின்பு பலமான நிலையில் இருப்ப தான் தோற்றும் தெரிந்தது. இந்த தோற்றுத்தை வைத்துக் கொண்டு சம்பந்தன் ஜயாவோடு பேசிய போது அவரால் அதனை நிராகரிக்க முடியாத நிலைமை இருந்தது.

இங்கே என்ன பிரச்சினை என்றால் நாங்கள் உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து செயற்பட்டால் தான் இந்தியாவை எங்களால் கையாள முடியும். யதார்த்த நிலைமை என்னவென்றால் இந்தியாவை நாங்கள் எதிரியாக்கவும் முடியாது, இந்தியாவின் முகவராகவும் இருக்கேலாது. இரண்டுக்கும் இடையில் இந்தியாவைக் கையாள வேண்டும். இந்தியாவைக் கையாள வேண்டுமாக இருந்தால் நாங்கள் உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து கையாளுகின்ற போது தான் இந்தியாவைக் கையாள முடியும். இந்தியா உருவாக்கிய அரங்கத்தில் இருந்து செயற்படுவதென்று சொன்னால் நாங்கள் முகவர்களாக செயற்பட முடியுமேதவிரிந்தியாவை எங்களால் ஒரு போதுமே கையாள முடியாது. இது முதலாவது பிரச்சினை.

இரண்டாவது பிரச்சினை 13 ஆவது திருத்தத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் கட்சிகள் எல்லாமே 13 ஆவது திருத்தத்தை ஆரம்ப புள்ளி என்றும் இதனை அடிப்படையாக வைத்து நாங்கள் மேலே முன்னேறிச் செல்வோம் என்று கருதுவது தான். ஒற்றையாட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு தீர்வுக்கு உட்பட்டு, எந்தவித அதி காரமும் இல்லாமல் அதிகாரம் எல்லாவற்றையும் ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதியான ஆளுநரிடம் கொடுத்த ஒரு பொறிமுறை எப்படி ஆரம்பப் புள்ளியாக இருக்க முடியும்? இது ஒரு போதுமே ஆரம்பப் புள்ளியாக இருக்க முடியாது. இதனை ஆரம்ப புள்ளி என்று சொல்லும் போது இதற்குள் எங்களுடைய அரசியலை முடிக்குவதான் நிலைமை ஒன்று உருவாகும் அபாயம் ஒன்று இங்கே இருக்கிறது. இது ஆரம்ப புள்ளி இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு இந்தியாவின் நலன்களுக்காக வேறு ஏதாவது அனுகுமுறையைப் பின்பற்றி இருந்தால் அந்த அனுகுமுறை தொடர்பாக ஆராய்ந்து இருக்கலாம்.

யலை முடக்குவதான் நிலைமை ஒன்று உருவாகும் அபாயம் ஒன்று இங்கே இருக்கிறது. இது ஆரம்ப புள்ளி இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு இந்தியாவின் நலன்களுக்காக வேறு ஏதாவது அனுகுமுறையைப் பின்பற்றி இருந்தால் அந்த அனுகுமுறை தொடர்பாக ஆராய்ந்து இருக்கலாம்.

இது ஆரம்பப் புள்ளி. சமஷ்டி தான் எங்கள் இறுதி தீர்வு. நாங்கள் அதற்காக முயற்சிப்போம் என எங்கள் பிரதிநிதிகள் சொன்னாலும் கூட இந்தியாவின் நோக்கம் முழுக்க அரசியல் தீர்வு என்று 13 ஆவது திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது மட்டும் தான். அதைத்தான் இந்தியா கூடுதலாக வலியுறுத்தும். அதற்கொரு களத்தை நாங்கள் உருவாக்கிக் கொடுத்த மாதிரியான நிலைமை இங்கே வரும் நிலை இருக்கிறது. இது மிகப்பெரிய அபாயம்.

சரி, அப்படித்தான் நீங்கள் உண்மையில் 13 ஆவது திருத்தத்தை ஆரம்பப் புள்ளியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை வந்தால் நீங்கள் 13 ஆவது திருத்தத்தில் திருத்தத்தை கோரியிருக்க வேண்டும். அதில் நான்கு திருத்தங்கள் மிக முக்கியமானவை. ஒன்று, மாகாணசபை நிரலில் உள்ள விடயங்களில் மாகாணசபைகள் சுயாதீனமாக சட்டமியற்றும் நிலைமை இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது, ஒருங்கிய நிரல் என்ற நிரல் ஒன்று இருக்கின்றது. அந்த நிரலில் உள்ள அதிகாரங்கள் எல்லாம் மாகாணசபை நிரல்களுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.

மூன்றாவது வலுவான ஆளுநர் ஒருவர் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட வேண்டும். மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஆளுநருக்கு பொறுப்பு இருக்கிறது. ஜனநாயக முறைமையில் பொறுப்பும் அதிகாரமும் ஒரு இடத்தில் இருக்க வேண்டும். அதி காரம் ஓரிடத்திலும் பொறுப்பு இன்னொரிடத்திலும் இருக்க முடியாது. மாகாணசபை உறுப்பினர்களுக்கும் மாகாண அமைச்சர்களுக்கும் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்படவர்கள் என்ற வகையில் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களின் கைகளில் அதிகாரம் இல்லை. ஆளுநரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்ஜனாதிபதியின் நியமன பிரதிநிதி. அவருக்கு அங்கே பொறுப்பு இல்லை. ஆனால் அவரின் கையில் அதி காரம் இருக்கிறது. இந்நிலைமையை மாற்றி ஆளுநரை ஒரு பெயரளவிலான நிர்வாகியாக மாற்ற வேண்டும். அல்லது ஆளுநர் பதவி இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் அமெரிக்கா மாதிரி ஆளுநர் மாகாண மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்டவராக

இருக்க வேண்டும். இது முக்கியமாக செய்ய வேண்டிய திருத்தம்.

நான்காவது திருத்தம், வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த அதிகார அலகு என்பதில் நாங்கள் உறுதி யாக இருக்க வேண்டும். அந்தக் கோரிக்கையில் நாங்கள் உறுதியாக நிற்க வேண்டும். ஏனென்றால் தமிழ்மக்களின் கூட்டிருப்பு, கூட்டுரிமை, கூட்டடையாளத்தை பேணுவதற்கு இந்த தாயக ஒருமைப்பாடு என்பது மிகவும் முக்கியம். ஆகவே இந்த திருத்தங்களுடன் இவர்கள் இந்தக் கோரிக்கைகளை வைத் திருப்பார்கள் என்று சொன்னால் அதற்கு ஒரு அரசியல் முக்கியத்துவமும் இருக்கும். எதிர்காலத்தில் எங்களுக்கு ஒரு பிடியும் இருக்கிறது.

அடுத்தது, நாங்கள் என்னதான் ஜனநாயக கட்டமைப்புக்குள் இருந்து செயற்படுகின்ற போதும் மக்களின் ஆணைக்கு புறம்பாக செயற்படுவதற்கு எங்களுக்கு உரிமை இல்லை. மக்களின் ஆணை என்பது தேர்தலில் மக்கள் வழங்கிய தீர்ப்பு தான். தேர்தலில் மக்கள் வழங்கிய ஆணை சுயநிர்ணய உரிமை உடைய சமஷ்டிக்கே ஒழிய 13 ஆவது திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற இந்த மாகாண சபைக்கு அல்ல. ஆகவே மக்கள் ஆணையை மீறிய செயற்பாட்டைத் தான் இவர்கள் செய்ய முயற்சிக் கிறார்கள். மக்கள் ஆணையை மீறுவீர்களாக இருந்தால் திரும்பவும் மக்களிடம் சென்று மக்கள் ஆணையைப் பெற வேண்டும். குறைந்தபட்சம் மக்களுடன், மக்கள் அமைப்புகளுடன் கலந்துரையாடி நீங்கள் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தால் கூட அங்கே ஒரு மக்கள் ஆணை இருக்கிறது என்று சொல்ல வாம். இவர்களின் தீர்மானத்துக்கு மக்களின் ஆணை இல்லை என்று தான் நாங்கள் சொல்ல வேண்டிய ஒரு நிலை இருக்கிறது. இது அவர்களின் அடுத்த தவறு.

அடுத்த தவறு என்னவென்று சொன்னால், இன்றைக்கு முன்னெப்போதையும் விட தமிழ் மக்களின் பேரம் பேசும் பலம் அதிகமாக உள்ளது. ஏனெனில் இன்று இலங்கைத்தேவை மையமாக வைத்து சீனாவுக்கும் அமெரிக்க இந்திய அணிக்கும் இடையில் கடும் போட்டி நடக்கிறது. சீனத் தூதுவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த போது அந்த போட்டியெல்லாம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலையில் இந்தியாவுக்கு தமிழ்மக்களின் ஆதரவை எடுக்க வேண்டும் என்கிற தேவை உள்ளது. இன்றைக்கு தமிழ் மக்களுக்கு இந்தியா தேவை என்பதை விட இந்தியாவுக்கு தான் தமிழ்மக்கள் தேவையாக

“13 ஆவது திருத்தத்தை ஒரு அரசியல் தீர்வாக ஏற்க முடியாது. ஆரம்ப பள்ளியாக கூட ஏற்கமுடியாது”

உள்ளது. இந்த சூழலை நாங்கள் உச்ச வகையில் பயன்படுத்தி வரலாறு தந்துள்ள இந்த பேரம் பேசும் பலத்தை நாங்கள் உயர் நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் உயர்நிலையில் வைத்திருக்கும் செயற்பாட்டை இவர்கள் முன்னெடுக்கவே இல்லை. இவ்வளவு தவறுகளுடன் தான் இக்கடிதம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்திய பிரதமருக்கான ஆவணத் தயாரிப்பும் நிலவரமும்

தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் இந்திய பிரதமருக்கான ஆவணத்தை தயாரித்து அனுப்பியிகின்றன. அதனை தயாரிக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட சிறீஸங்கா மூஸ்லிம் காங்கிரஸ், தமிழ்முற்போக்கு முன்னணியும் அந்த செயற்பாட்டில் இருந்து விலகி இருக்கிறார்கள். உண்மையில் இந்த முயற்சியை செய்தவர்கள் விட்ட அடிப்படை தவறு என்னவென்று சொன்னால் முதலில் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளுக்கிடையே ஒருங்கிணைவை உருவாக்காதது தான். முதலில் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளுக்கிடையே ஒருங்கிணைவு வேண்டும் அவர்கள் தான் அந்த முதலாவது தள செயற்பாட்டை கூட்டாக செய்ய வேண்டும்.

இன்னொரு தளத்தை மூஸ்லிம்களை சேர்த்து உருவாக்கி இருக்கலாம். மூன்றாவது தளத்தை ஏனைய மலையக கட்சிகளை சேர்த்து உருவாக்கி இருக்கலாம். நான்காவது சிங்கள முற்போக்கு சக்திகளையும் இணைத்து உருவாக்கலாம். இவை எல்லாம் வெவ்வேறு தளங்கள், ஒரே தளத்தில் கொண்டு வர முடியாது. இவர்கள் விட்ட பிழை என்னவென்றால் எல்லோரையும் ஒரே தளத்துக்கு கொண்டு வந்தது.

மார்க்ஷி, நூல் 2022

ஒரே தளத்துக்குள் கொண்டு வந்தால் முஸ்லிம்களுக்கு பிரச்சினை. அவர்கள் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை ஏற்கவில்லை, வடக்கு கிழக்கு இணைப்பை ஏற்கவில்லை. என்பதால் அவர்கள் இதில் இணைந்து கொள்வதில் பிரச்சினை. மலையகத் தரப்பின் பிரச்சினை என்னவென்றால், இது சிங்கள தரப்பின் இனவாதத்தை தூண்டி விடும் என்று சொன்னால் நாளைக்கு தங்களின் இருப்புக்கு பிரச்சினை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இதில் தொண்டமான் நீண்டகாலமாக பின்பற்றிய மரபை தான் அவர்களால் பின்பற்ற முடியும். வடகிழக்கு அரசியல் வேறு எங்களின் அரசியல் வேறு, ஆனால் சுக்தேசிய இனம் என்ற வகையில் அவர்களுடைய அரசியலுக்கு நாங்கள் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும். என்ற நிலைப்பாட்டைத்தான் தொண்டமான் எடுத்திருந்தார். இவர்கள் செய்த அடிப்படைத்தவறே தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு கடிதத்தை அனுப்பியிருக்க வேண்டுமே ஒழிய இரண்டாம் மூன்றாம் தளங்களை இந்த தளத்துக்குள் சேர்த்திருக்க கூடாது.

முதலில் ஆவணத்தை உருவாக்கும் போது 13 ஆவது திருத்தத்தை முழுமையாக நடைமுறைப் படுத்துமாறு தான் கேட்பதாக உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னர் தமிழரசுக் கட்சி 13 ஆவது திருத்தத்தை மட்டும் நாங்கள் கோர முடியாது. தமிழ்மக்களின் ஏனைய விவகாரங்களையும் கோர வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வேறு பல விடயங்களையும் சேர்த்திருக்கின்றார்கள். அவை சேர்க்கப்பட்டமை என்பது உண்மையில் வரவேற்கத்தக்க விடயம் தான். தமிழ்மக்களுக்கு சமஷ்டித் தீர்வு என்பது இறுதி தீர்வாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அதில் வலிந்து “பிரிக்கப்பட முடியாத நாட்டுக்குள்” சமஷ்டி என்று சொல்கிறார்கள். அதெல்லாம் பெரிய அவசியம் என்று நான் நினைக்க வில்லை. சமஷ்டித் தீர்வு தான் தேவை என்பது வரவேற்க வேண்டிய விடயம்.

“தேர்தலில் மக்கள் வழங்கிய ஆகண சுயநிர்ணய உரிமை உடைய சமஷ்டிக்கே ஒழிய 13 ஆவது திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற நிந்த மாகாண சபைக்கு அல்ல”

இரண்டாவது இங்கே நடக்கின்ற ஆக்கிரமிப்புகளை அவர்கள் குறிப்பிட்டு கூறியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக தொல்லியல் ஆக்கிரமிப்புகள் எப்படி எப்படியெல்லாம் நடக்கிறன, அதில் எந்தெந்த திணைக்களாங்கள் எல்லாம் செயற்படுகின்றன என்ற விடயங்களை எல்லாம் அவர்கள் அதில் கூறியிருக்கிறார்கள். அதுவும் கூட வரவேற்கப்பட வேண்டியது. சிங்கள குடியேற்றங்கள் பற்றி கூறியிருக்கின்றார்கள். சிங்கள பிரதேசத்தை தமிழ் பிரதேசங்களோடு இணைத்து தமிழ்மக்களை அந்த பிரதேசத்தில் சிறுபான்மை ஆக்குகின்ற செயற்பாடு முன்னெடுக்கப்படுவதை கூறியிருக்கின்றார்கள். அதுவும் நல்ல விடயம்.

இன்னும் முக்கியமாக வரவேற்கப்பட வேண்டிய விடயம், மலையக மக்களின் நலன்களை உள்ளடக்கிய கோரிக்கையும் குறிப்பாக அவர்களின் வீட்டுரிமை, காணி உரிமை, சம்பள உரிமைகள் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதேவேளை இந்த விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை அவர்களுக்கு கூடுதலாக பயன் தரக்கூடிய முறையாக இருப்பதனால் அது தொடர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் முன்வைத்திருக்கிறார்கள். இவை யெல்லாம் உண்மையில் வரவேற்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள்.

இதில் விமர்சனத்துக்கு உரிய விடயம் என்னவென்று சொன்னால் முதலாவது, வடக்கு கிழக்கை தமிழ் மக்களின் வாழ்விடங்கள் என்று குறிப்பிடுவது. ஏற்கனவே இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் இருந்த வசனத்தை அப்படியே சேர்த்திருக்கின்றார்கள். வாழ்விடம் என்று சொன்னால் அது சாதாரணமாக எல்லாரும் வாழுமிடம். இது வாழ்விடமல்ல, இது தமிழ்மக்களின் மரபுவழியாக வாழ்ந்து வந்த பாரம்பரிய தாயகம். பாரம்பரிய பிரதேசம் என்று சொல்லும் பொது தான் தேசியம் வலுவாக இருக்கும் கூழ்நிலை உருவாகும். ஆனால் அவர்கள் அதனை தவிர்த்திருக்கிறார்கள்.

எங்களுடைய நீண்டகால மரபு ரீதியான கொள்கை நிலைப்பாட்டில் இருந்து இவர்கள் விலகி இருக்கிறார்கள். எங்கள் மரபு ரீதியான கொள்கை நிலைப்பாடு என்பது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வகையில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது திம்பு மாநாட்டில் தான். அதில் மூன்று விடயங்கள் முக்கியமானவை.

தமிழ்மக்கள் ஒரு தேசிய இனம். வடக்கு கிழக்கு அவர்களுடைய பாரம்பரிய பிரதேசங்கள், தமிழ்மக்களுக்கு சுயநிற்ணய உரிமை உண்டு. இவை கோட்பாட்டு ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயங்கள். ஆகவே எங்களின் மரபுரீதியான கோட்பாடு நிலைப்பாட்டை தொடர்ச்சியாக நாங்கள் பின் பற்ற வேண்டும். தமிழ்மக்களின் இருப்பின் அடிப்படையில் தான் அந்தக் கோட்பாடு உருவாக்கப்பட்டது. ஆகவே அதனை கைவிட்டுப் போக முடியாது.

இந்த கோட்பாட்டுக்கு அரசியல் யாப்பு வழவங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏற்கனவே தமிழ்மக்கள் பேரவையின் ஒரு தீர்வு யோசனை உள்ளது. புலிகளின் ஒரு இடைக்கால யோசனை இருக்கிறது. வடக்கு மாகாண சபையின் தீர்வு யோசனை இருக்கிறது. கோட்பாட்டை எப்படி நடை முறையில் செய்ய வேண்டும் என்பதற்கான அடிப்படை சட்ட விடயங்களையும் கூட அவற்றில் கூறி யிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவற்றினுடைய தொடர்ச்சியாக தான் இந்தக் கடிதம் எழுதுதலைச் செய்ய வேண்டுமே ஒழிய அவற்றிலிருந்து முறிப்பு நாங்கள் ஒரு செயற்பாட்டை செய்ய முடியாது.

அப்படி முறிப்பு நாங்கள் செயற்படு வோமாக இருந்தால் எங்களுடைய தொடர்ச்சி அறுபடுகின்ற நிலைமை ஒன்று உருவாகும். இது தேசியத்தை மிக மோசமாக பலவீனமாக்கக் கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்கும். இன்றைக்கு தமிழ்மக்களைப் பொறுத்தவரையில் நடைபெற்ற இனவழிப்புக்கு சர்வதேச நீதி கோருவது என்பது மிகவும் முக்கியமான விடயம். எனவே இனவழிப்பை நாங்கள் நிருபிக்கின்ற போது தான் நாங்கள் தேசமாக இருப்பதன் நெருக்கடிகள் தெரிய வரும். நாங்கள் சர்வதேச ஆதரவைக் கோருகின்ற நிலைமைக் கெல்லாம் நியாயங்கள் கிடைக்கும். ஆனால் நீதி கோருகின்ற விடயத்தைப் பற்றி ஒருவரி கூட இவர்களின் ஆவணத்தில் இல்லை. தமிழ்மக்கள் இனவழிப்புக்கு சர்வதேச நீதி கோருகின்ற விடயம். இதற்கு இந்திய அரசாங்கம் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்கிற விடயம் ஒரு வரி கூட இதில் இல்லை.

இந்திய அரசுக்கு விருப்பம் இருக்காது என்பதற்காக அவர்கள் அதனை போடாமல் விட்டிருக்கலாம். இந்திய அரசின் விருப்பம் விருப்பமின்மை பார்த்து நாங்கள் ஒரு ஆவணத்தை தயாரிக்க முடியாது. தமிழ் மக்களுக்கு என்ன தேவை என்பதை

பார்த்து தான் நாங்கள் ஆவணத்தை தயாரிக்கலாம். இந்திய அரசு ஒரு பிராந்திய அரசு என்பதற்காக நாங்கள் நான்காக மாந்து நிற்கத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் தமிழ்மக்கள் சுயமரியாதையுள்ள தேசிய இனம்.

எங்களுக்கு என்ன தேவை என்பதனை நேரடியாக சொல்லுங்கள். வெளிப்படையாக, உறுதியாக சொல்லுங்கள். பிரிக்கப்பட முடியாத இலங்கைக்குள் சமஷ்டி தீர்வு என்பதில் ஏன் 'பிரிக்கப்பட முடியாத' என்பதனை வலிந்து சொல்ல வேண்டும். எங்களுக்கு ஒரு வலுவான சுயாட்சி தந்தால் தமிழ்மக்கள் ஏன் பிரிவினைக்கு போகின்றார்கள்? வலுவான சுயாட்சி தரவில்லை என்பதே அடிப்படை. இதனை தலையில் அடித்து சுத்தியம் செய்ய வேண்டிய தேவை இங்கே இருக்கின்றதாக உண்மையில் நான் நினைக்கவில்லை.

இவ்வளவு காலமும் இந்திய அரசாங்கம் தன்னுடைய பொறுப்பை நிறைவேற்றியுள்ளதா? தன்னுடைய பொறுப்பில் உறுதியாக நின்றதா என்கிற கேள்வி உள்ளது. ஏனெனில் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடும் போது தமிழ்மக்கள் அதில் பங்காளிகளாக இருக்கவில்லை. தமிழ்மக்களின் சார்பில் அந்தப் பொறுப்பை தானே வலிந்தெடுத்துத் தானே தமிழ்மக்களின் சார்பில் நின்று ஒப்பந்தத்தை எழுதியது? அப்படியென்றால் பொறுப்பு இந்தியாவுக்கு உள்ளது. அந்தப் பொறுப்புடைமையை இந்தியா வரலாற்று ரீதியாக பேணியதா என்ற கேள்வி இங்கே வருகின்றது. அப்படிப் பேணி இருந்தால் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பை இலங்கை ரத்து செய்த போது இந்தியா அதற்கெதிராக குரல் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அதனை எதிர்த்திருக்க வேண்டும். நீதிமன்ற வர்த்தமானி அறிவித்தல் வடக்கு - கிழக்கை இணைத்த 'முறை' தான் பிழை என்று சொன்னது. அப்படியென்று சொன்னால் நாடானுமன்றில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி வடக்கு-கிழக்கை இணையுங்கள் என்று கூறி அழுத்தங்களை கொடுத்திருக்க வேண்டும். இந்தியா அதனை செய்யவில்லை.

மாகாணசபையின் நிரவில் உள்ள பல அதிகாரங்களை ஒவ்வொன்றாக பிடிக்கி எடுத்தார்கள். இப்படியான பிடிக்கல்களுக்கு எதிராக இந்தியா குரல் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இந்தியா தனது பொறுப்பில் இருந்து விலகியிருக்கிறது. இந்தியா வரலாற்று

ஈழுத்தமிழர்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வரைந்து அதற்கூடாக பயணிப்பதே ஆரோக்கியமானது

கொரோனாத் தொற்றுக்குப் பின்னரான உலக ஒழுங்கு ஒரு புதிய மாற்றத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கி இருக்கின்றது. அந்த மாற்றம் முழுமையான ஒரு நிலையை இன்னும் எடுக்கவில்லை. அமெரிக்காவா சீனாவா என்கிற போட்டியில் எந்த வல்லரசு முதல்தர வல்லரசு என்கிற குழப்பம் கொரோனா தொற்றுக்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் ஏற்பட்டு இன்றுவரை அதற்குரிய போக்குகளை அவதானிக்க முடிகிறது.

சர்வதேச அரசியல் பரப்பில் எல்லா நாடுகளும் மாறிவரும் ஒழுங்குக்கு ஏற்றவகையில் தங்களை தயார்படுத்துவது வல்லரசுகளோடு இணைந்து செயற் படுவது என்ற போக்கை பொதுவாகவே கொண்டிருக்கின்றன. அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் இலங்கையினுடைய அரசியல் பரப்பில் இருக்கின்ற குழப்பமும் தென்னாசியா, மேற்காசியா, கிழக்காசியா என்று கருதப்படுகின்ற ஆசிய வட்டத்தில் இருக்கின்ற குழப்பமும் மேலைத்தேய நாடுகளுக்கும் கீழைத்தேய அரசுகளுக்கும் இடையிலான போட்டித்தன்மையினுடைய பிரதிபலிப்பாகவே தெரிகின்றது.

குறிப்பாக இலங்கையை மையமாக வைத்து இப்போது எழுந்திருக்கின்ற சீனாவுக்கு எதிரான அனுகுமுறை என்பது 2009 களுக்குப் பின்னால் தொடங்கிய நீட்சியான ஒரு அம்சம். ஆனால் கொரோனாவுக்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியிலே இந்த அனுகுமுறையின் செல்வாக்கும் அது தொடர்பான போட்டித்தன்மையும் அதீமாக வளர்ந்திருக்கின்றன. அதனோடு இணைந்து இந்தோ பசிபிக் உபாயங்களும் அதே போன்று குவாட் ஒன்று, குவாட் இரண்டு என்று அழைக்கப்படுகின்ற கட்டமைப்பு முறைகளும் அன்மைக் காலங்களில் தனித்துவமான ஒரு அரசியல் போட்டியை உருவாக்கி வருகின்றன.

சீனா, ரஷ்யா, ஈரான், வடகொரியா போன்ற நாடுகள் ஓர் அணியாகவும், அமெரிக்கா ஜரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் இந்தியா போன்ற நாடுகள் இன்னோர் அணியாகவும் காணப்படுகின்ற போக்கு நிலவுகின்றது. இந்த சூழலில் குறிப்பாக மேற்கு நாடுகளும் இந்தியாவும் இணைந்து இலங்கைக்கு

- பெராசிரியர் கெ.நீ.கணேசலிங்கம் -

ஒரு அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தக் கூடிய விதத்தில் அல்லது நெருக்கடியை கொடுக்கக் கூடிய விதத்திலான அனுகுமுறையை ஆரம்பிக்க முனை கின்றனர். இச்சந்தரப்பத்தில் இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் வேகமாக இந்தியாவோடும் அமெரிக்காவோடும் ஜரோப்பிய ஒன்றியத்தோடும் ஒத்துழைப்பதற்கான ஒரு செயற்பாட்டை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் ஈழுத்தமிழர்கள் தங்களுடைய அரசியல் இருப்பிற்காக விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒரு ஆரோக்கியமான அனுகுமுறையை உலகத்தை நோக்கி மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவைப்பாட்டுக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

கூட்டமைப்பின் சட்ட நிபுணர் குழு அமெரிக்காவுக்கு பயணம் செய்திருந்தனர். அந்த பயணத்தின் விளைவுகள் பலவீனமானவையாக இருந்தாலும் ஈழுத்தமிழருடைய அரசியலில் அத்தகையதொரு வெளியுறுவுக் கொள்கையினுடைய அவசியம் அந்தப் பயணத்தினாடாக பொது வெளியிலும் ஏனைய கட்சிக் கட்டமைப்புகளிலும் உணரப்பட தொடங்கியுள்ளது. இந்த வெளியுறவினுடைய சாராம் சத்தை முதன்மைப்படுத்தி இந்தியாவோடு ஈழுத்தமிழர்கள் செயற்பட வேண்டிய அவசியப்பாடும் கடந்த கால அனுபவங்களை வைத்துப் பார்க்கின்ற போது தெரிகிறது. அமெரிக்காவும் இந்தியாவும் என்னதான் நட்புறவுகளைக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நாடுகளாக இருந்தாலும், இந்தியா எப்போதுமே

தனக்கூடாகவே இலங்கை அல்லது ஈழத்தமிழர்கள் உலகத்தை அணுகுதல் வேண்டும் என்கிற எண்ணப் பாங்கோடு இருக்கின்றது. அதனுடைய பூகோள் அரசியல், அதனுடைய பாதுகாப்பு சார்ந்திருக்கக் கூடிய எல்லைக்குள் இலங்கை அகப்பட்டிருத்தல், இலங்கையின் முக்கியத்துவம் போன்ற விடயங்கள் அதன் எண்ணப்பாங்கில் முதன்மையானதாக காணப்படுகின்றன.

இலங்கை பெருமளவுக்கு சீனாவோடு நட்புறவைக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தியா, அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தோடு இணைந்து பயணிக்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே இந்த சந்தர்ப்பம் என்பது ஒரு ஆரோக்கியமான அரசியல் இருப்பை நோக்கி நகர்வதற்கு, அல்லது ஒரு தீர்வை நோக்கி நகர்வதற்கு சர்வதேச சக்திகளை பயன்படுத்தக் கூடிய ஒரு காலப்பகுதியை மீளவும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு தந்துள்ளது. ஆகவே இந்தக் காலப்பகுதியில் ஈழத்தமிழர்கள் புவிசார் அரசியலை, இந்தியா அயல்நாடு என்கிற அடிப்படையிலும், இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இருக்கின்ற உறவு, ஈழத்தமிழர்களுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இருக்கின்ற நெருக்கமான உறவு என்பவற்றின் அடிப்படையிலும் அணுகுதல் என்பது பொருத்தப்பாடு உடையது.

குறிப்பாக அண்மைக்கால கட்டங்களில் இந்தியாவை மீறி செயற்பட்ட விளைவுகளை ஈழத்தமிழர்கள் நன்றாக அனுபவித்து இருக்கிறார்கள். அதனுடைய விளைவுகளிலிருந்து இன்னமும் மீள முடியாத சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். சட்ட நிபுணர் குழு அமெரிக்கா சென்று அமெரிக்கா விலிருந்து இந்திய தூதரோடு உரையாடுவதென்பது எல்லாம் தனித்துவமான அம்சங்கள் கிடையாது. இந்தியாவுக்கூடாக அமெரிக்காவை அணுகுதல், ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தை அணுகுதல், ஜப்பானை அணுகுதல், குவாட் நாடுகளை அணுகுதல், அதே போன்று இந்தோ பசுபிக் உபாயத்துக்கு உட்பட்ட நாடுகளை அணுகுதல் என்பது ஒரு இலகுவான பொறிமுறை. இந்தியா சார்ந்து இந்தியாவினுடைய எண்ணப்பாடுகளுக்குள்ளால் அவற்றை நகர்த்த வேண்டிய ஒரு தேவை ஈழத்தமிழர்களுக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

அரசற்ற சூழலில் வெறும் அரசியல் சமூகமாக இருக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் இந்தக் காலப்பகுதி யில் பிராந்திய அடிப்படையில், சர்வதேச அடிப்படை

யில், உள்நாட்டு அடிப்படையில் நிலவுகின்ற குழப்பங்களை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உள்நாட்டில் இலங்கை அரசு பாரிய பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்கொண்டுள்ளது. இந்த சூழலில் பிராந்திய அடிப்படையில் இந்தியாவோடு உறவை பேணுவதிலும் நெருக்கடியை அதிகம் சந்திக்கிறது. மிலிந்த மொறகொட, பாத்பைண்டர் (Pathfinder) போன்ற அமைப்புகள் கடும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ள போதிலும் அவற்றின் அறுவடை ஆரோக்கியமான தாக இன்னும் அமையவில்லை என்பதனை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அவசியமானது.

இலங்கையின் நிதியமைச்சர் பசில் ராஜபக்ச வினுடைய இந்தியப் பயணம் ஒரு வெற்றிகரமான பயணமாக அமையவில்லை என்பது எதிர்கட்சி நாடாளுமன்ற உரைகளில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. பாத்பைண்டர் அமைப்பில் இருந்த இந்தியாவுக்கான இலங்கைத்துதுவர் வெளி விவகார அமைச்சின் ஊடாக அதிகமான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. குறிப்பாக அண்மையில் மிலிந்த மொறகொட இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அமைச்சரை சந்தித்த போது இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான பாதுகாப்பு உடன்பாடு ஒன்றுக்கான புறச்சூழல் இருக்கின்றது என்ற எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி இருந்தார். 2020 மார்கழி காலப்பகுதி களில் இந்தியாவின் தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் இலங்கைக்கு வந்திருந்த போதும் அத்தகைய எண்ணாங்களை அவர் முதன்மைப்படுத்தியிருந்தார். அதன் தொடர்ச்சியாகவே மிலிந்த மொறகொட வினுடைய இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சரின் சந்திப்பும் உரையாடவும் அமைந்திருந்தது. இவற்றை அவதானிக்கின்ற போது இலங்கை அதீதமாக இந்தியாவோடு பாதுகாப்பு அமைச்சர், வெளிவிவகார அமைச்சர் ரீதியிலான உரையாடல்களை நடத்த முற்படுவது தெரிகிறது.

பிராந்திய அடிப்படையில் குவாட் ஒன்று, குவாட் இரண்டிலும், அதே போன்று இந்தோ பசுபிக் உபாயத்திலிம் இந்தியா ஒரு தனித்துவமான நாடாக இருக்கிறது. ஜக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்பு சபையில் அங்கத்துவம் இல்லாவிட்டாலும் அதற்கு சம்மத்யானவுவைக் கொண்ட ஒரு அரசாக இந்தியா மாறி வருகிறது. இந்த பிராந்திய அரசியற் சூழலிலும், சர்வதேச அரசியற் சூழலிலும் இந்தியாவுக்கு இருக்கின்ற வளிமை இந்தியாவுக்கு இருக்கின்ற பலம்

என்பது இலங்கையினுடைய நிலைப்பாட்டில் நெருக் கடியை உருவாக்கும் சூழலை தந்திருக்கிறது. வடக்கின் தீவுகளை அண்டிய பிரதேசங்களில் சீனாவின் மின்பிறப்பாக்கிகள் தொடர்பாக செய்யப் பட்ட உடன்படிக்கையில் இருந்து தாம் விளகிக் கொள் வதாக சீனத் தூதரகம் அறிவித்துள்ளது. இதனைப் பார்க்கின்ற போது இந்தியா தனது தனித்துவமான அனுகுமுறைகளுக்கு ஊடாக இதை வெற்றி கண்டிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது.

இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவோடும், ஜோராப்பிய நாடுகளோடும், அமெரிக்காவோடும் சுமூகமான உறவை பேண வேண்டும் என்பதை சீனா விரும்பி ஒரு திட்டமிடலை இதற்கூடாக வெளிப் படுத்த முயற்சிப்பதாகவே தோன்றுகிறது. இலங்கையில் ஒரு இராணுவத் தளத்தை கட்டமைக்கும் நோக்கம் அல்லது 99 வருடங்களுக்கு அம்பாந் தோட்டை துறைமுகத்தை தங்களது கட்டுப்பாட்டுக் குள் வைத்திருக்கும் எண்ணத்தை சீனா வைத்திருக்கும் வரை சீனாவை இலங்கையில் இருந்து அப்புறப் படுத்துதல் என்பது கடினம். இது இலங்கையின் இருப்புக்கு குழப்பத்தை கொண்டு வருகின்றது. இக் குழப்பத்தை எதிர்கொள்வதற்கு அது எடுக்கும் எல்லா முயற்சிகளுக்கும் வெளிவிவகாரமே பிரதான பங்கெடுப்பாக காணப்படுகின்றது. இந்த வெளிவிவகாரத்தை கையாள்வதற்கு ஈழத்தமிழர்களும் தங்களுக்கு ஆட்சியாளர்கள் திட்டமிடலையும் அதற்குரிய உபாயத்தையும் அதற்குரிய கோட்பாட்டு வரைபுகளையும் முன்னிறுத்த வேண்டும். இந்தியாவை முக்கியப்படுத்தும் இந்த வாய்ப்பான அரசியல் சூழலை பயன்படுத்திக் கொண்டு செயற்படுகின்ற போது உலகத்தை நோக்கிய ஒரு விசையை உருவாக்குவது சாத்தியமாகலாம். அதற்கான ஒரு காலப்பகுதியாகவே இது தோன்றுகிறது. இந்தக் காலப்பகுதியில் ஈழத்தமிழர்கள் அவசியமான வெளி நாட்டுக் கொள்கையை வரைந்து அதற்கூடான பயணத்தை திட்டமிடுவது பயனுள்ள விளைவைத் தரும்.

இந்தியா குறித்து ஈழத்தமிழர்கள் அதீதமான அச்சங்களையும் சந்தேகங்களையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த காலங்களில் இந்தியா ஈழத்தமிழர்கள் தொடர்பாக முன்வைத்த நடைமுறைகளும் அவற்றினுடைய வெளிப்பாடுகளும் அதீதமான பாதிப்புகளை தந்திருக்கின்றன. அதே போன்ற ஈழத்தமிழர்களும் தங்களுடைய ஆயுதப் போராட்ட

காலங்களிலும் அதன் பிற்பகுதியிலும் இந்தியாவை பாரிய நெருக்கடிக்கு உட்படுத்துகின்ற செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டதாக குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் கடந்து இன்று இருக்கின்ற உள்நாட்டு அரசியல் சூழலும் சர்வதேச அரசியல் சூழலும் ஒரு தனித்துவமான வேறொரு வடிவத்தை நோக்கி நகரத் தொடர்கியிருக்கின்றன. இந்தியர்கள் ஈழத்தமிழர்களை தங்களுடைய தேவைக்காக பயன்படுத்திச் செல்லல் என்பது அரசியல் நீரோட்டத்துக்கு உட்பட்ட ஓர் இயல்பான அம்சமாக காணப்படுகிறது.

குறிப்பாக ஈழத்தமிழர்களுடைய அரசியல் தலைமைகளும் அவர்கள் கையாளப்படுகின்ற தன்மைகளும் இதில் முக்கியமான அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. மறுதரப்பில் இந்தியத் தரப்புகளை அனுகுவது, இந்தியத் தரப்புகளோடு உரையாடுவது, இந்திய தரப்புகள் மத்தியில் ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப் படுத்துவது என்பன மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன. சுயநல் அரசியல், தனிப்பட்ட நலன்களை நிறைவு செய்வதற்கான அனுகுமுறைகள், அவற்றை நோக்கிய உரையாடல்கள் என்பவை உண்மையில் இந்தியத் தரப்புகளால் ஈழத்தமிழர்களின் அரசியலை 13 ஆவது திருத்தச் சட்டம் மூலத்துக்கு அப்பாற்பட்டு கொண்டு செல்ல முடியாத நிலை ஒன்றை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த நிலையில் மாற்றத்தை செய்ய வேண்டும். அந்த உரையாடல்களில் ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சினையின் முக்கியத்துவங்கள் வலிமையானதாக மாற்றப்பட வேண்டும். காத்திரமான உரையாடல்களுக்கு உரித்துடைய பொறிமுறைகளை ஈழத்தமிழர்களுடைய அரசியல் தரப்புகளும், சிவில் தரப்புகளும் உருவாக்க வேண்டும். குறிப்பாக இலங்கையின் கடந்த நல்லாட்சி அரசாங்க காலப்பகுதியில் எதிர்கட்சியாக இருந்த தமிழ் மக்களின் தலைமை இந்தியாவுக்கு எத்தனை தடவை பயணம் செய்தது என்பதும், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக எத்தனை தடவை உரையாடப்பட்டது என்பதும் மிகப்பிரதானமான கேள்விகள். ஜோராப்பிய நாடுகளை, மேற்கு நாடுகளை, அமெரிக்கர்களை அனுகுவது என்பதனை விட இந்தியாவை, தமிழகத்தை அனுகுவதற்கு கூட ஈழத்தமிழர்களுடைய அரசியல் திறன்களையும் அரசியல் உத்திகளையும் பயன்படுத்தாத சூழலே நிலவியது.

இவ்வாறு இருக்ககையில், இந்தியா இலங்கையையும் ஈழத்தமிழர்களையும் இந்தப் பிராந்தியத்தையும் தன்னுடைய அரசியல் ரீதியான நலன்களுக்கு பயன்படுத்துகிறது என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைப்பதில் ஒரு நியாயமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

எல்லா சர்வதேச சக்திகளும் தங்கள் நலன்கள் அடிப்படையில் செயற்படுகின்ற போக்கு உலகத்தில் காணப்படுகின்றது. ஹென்றி மோகன்த் தோவ் (Henry Morgenthau) மீளா மீளா சொல் கிறார், உலக அரசியல் என்பது நியாயத்தை எதிர்பார்க்க முடியாத அரசியல் தான் என்று. அதே போன்று உலக அரசியல் என்பது அதிகாரத்துக்கான அரசியல் என்பதனை சர்வதேச அரசியல் கோட்பாட்டுவாதிகள் எல்லோருமே முதன்மைப் படுத்துகிறார்கள். அதிகாரத்தை நோக்கி எல்லா சர்வதேச சக்திகளும் இயங்கும் போது இந்தியாவை விதிவிலக்காக நோக்குதல் முடியாது.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவின் நலன்களும் ஈழத்தமிழர்களுடைய நலன்களும் ஒரே இடத்தில் சந்திக்க வைப்பதற்கான பொறிமுறை ஒன்றை ஈழத்தமிழர் அரசியல் தலைமைகளும் ஈழத்தமிழ் சிவில் அமைப்புகளும் புலமைத் தளத்தில் செயற்படுவர்களும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். புவிசார் அரசியல் ரீதியாக இந்தியாவை மீறி செயற்படுகின்ற அனைத்து விடயங்களும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும் இலங்கைக்கும் எத்தகைய விளைவை கடந்த காலத்தில் ஏற்படுத்தின என்கிற அனுபவம் இவ்விரு தரப்பினருக்கும் நிறையவே உள்ளது. ஆகவே நிச்சயம் இந்தியா மீது குற்றம் சாட்டுவதென்பதற்கு அப்பால் இந்தியாவோடு சேர்ந்து செயற்படக் கூடிய இந்தியாவினுடைய அரசியல் தேவைகளுடன் ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் தேவைகளை பொருத்திப் பார்க்கக் கூடிய சமகால தளத்தை நோக்க முடியும்.

சீனாவை இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றுவது தான் இன்று இருக்கக் கூடிய மிகப் பிரதானமான கருதுகோள். அது அமெரிக்கர்களுக்காக இருக்கலாம், ஜரோப்பியர்களுக்காக இருக்கலாம், இந்தியர்களுக்காக இருக்கலாம். இலங்கைத் தீவிலிருந்து சீனாவை வெளியேற்றுகின்ற ஒரு நோக்கு நிலையில் இருந்து தான் இந்த அரசுகள் ஈழத்தமிழர்களுடைய ஜென்வா அரங்கையும் உலகளாவிய ரீதியில் இனப்படுகொலை தொடர்பான சர்ச்சைகளையும் முதன்மைப்

“இந்தியா குறித்து ஈழத்தமிழர்கள் அந்தமான அச்சஸ்களையும் சந்திதகஸ்களையும் கொண்டிருக் கிறார்கள். கடந்த காலங்களில் இந்தியா ஈழத்தமிழர்கள் தொடர்பாக முன்வைத்த நடைமுறைகளும் அவற்றினுடைய வெளிப்பாடுகளும் அந்தமான பாதிப்புகளை தந்திருக்கின்றன”

படுத்தி வருகின்றன. தங்களுடைய தேவைகளின் நிமித்தம் இலங்கை அரசுக்கு அல்லது ஆட்சியாளர்களுக்கு நெருக்கடி கொடுப்பதே அவர்களின் மிகப் பிரதானமான நோக்கம். அதற்கு பின்னாலிருக்கும் காரணம் சீனா இலங்கை மீது தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதற்கான எல்லா வாய்ப்புகளையும் இல்லாமல் தகர்ப்பது. இந்த சந்தர்ப்பத்தை ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் தலைமைகள் எத்தகைய எண்ணங்களோடு பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். எத்தகைய தீர்மானங்களோடு பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள் என்பது மிக முக்கியமானதோர் அம்சம். ஈழத்தமிழர்கள் தனித்து ஒரு தேசிய இனமாகவும் பாதிக்கப்பட்ட தேசிய இனமாகவும் அதே நேரத்தில் ஒரு அரசியல் சமூகமாக தங்களை அடையாளப்படுத்துகின்ற வலிமையான தேசிய இனமாகவும் இருக்கின்றார்கள். அந்த வலிமைக்குள் ஈழத்தமிழர்களுடைய அரசியல் தலைமைகளுடைய பயனும் அவர்களுடைய பணியும் அவர்களுடைய செயற்பாடுகளும் ஆரோக்கியமானதாக இருந்தால் இந்தியாவை மட்டுமல்ல உலகத்தையும் இலகுவாககையாண்டு இந்தப் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வை நிரந்தரமான ஒரு பொறிமுறைக்குள் இந்தக் காலப்பகுதிக்குள் அடைந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கின்றது.

இந்தக் காலப்பகுதி கடக்கப்படுகின்ற போது சீனா ஒரு ஆதிக்கம் பெறுகின்ற சூழலோ அல்லது சீனாவை வீழ்த்தி இந்தியாவோ அல்லது மேற்கோ ஆதிக்கம் பெறுகின்ற ஒரு சூழலோ சாத்தியப்படுமாக இருந்தால் ஈழத்தமிழர்கள் தங்கள் கால்களை ஒடுக்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை அல்லது அவர்களுடைய எண்ணங்களை முற்றாக முடக்கிக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு சூழலுக்குள் தள்ளப்படுகின்ற நிலைமையை எதிர்நோக்க வேண்டி வருமென்பது தவிர்க்க முடியாததென குறிப்பிடுகின்றேன்.

(03 ஆற் பக்க தொடர்ச்சி)

உணவுப் பாதுகாப்புக்கு பின்னுள்ள பொறி முறை இதுதான். இதைத்தான் கடந்த காலத்தில் மேற்கத்தைய மனிதனேய அமைப்புகள் செய்தன. எல்லாருமே உணவுப்பாதுகாப்பு என்று சொல்லி ஏதோவொரு முறையில் உணவைக் கொடுத் தார்கள். இது தான் ஆபிரிக்கா கண்டத்தில் இடம் பெற்ற மிகப்பெரிய அநியாயம். தொடர்ச்சியாக உணவு நிவாரணத்தில் அந்த மக்களை தங்கி வாழ வைத்துக் கொண்டது.

உணவு இறைமை என்பது ஒரு மனிதன் தனக்குத் தேவையான ஆரோக்கியமான உணவை தானே தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து உற்பத்தி செய்து அனுபவிக்கக்கூடிய உரிமையை கொண்டிருத்தல். அங்கே எந்தவிதமான புறச் சூழலும் அவர்களின் உணவுக்கான கையிருப்பையோ உணவு உற்பத்தி யையோ பாதிக்க முடியாது. உணவு இறைமை என்பது எங்களுடைய உணவு எங்களுடைய கட்டுப் பாட்டில் எங்களுடைய தேவைக்கு ஏற்றது போன்று எங்களுக்கான ஆரோக்கியமான உணவாக நாங்கள் உற்பத்தி செய்து கொள்வது. இப்போது எங்கள் முன்னால் உள்ள கேள்வி எங்களுக்கான உணவை உற்பத்தி செய்வது அதாவது எங்களுடைய உணவு இறைமையை எவ்வாறு கட்டியமுப்புவது என்பது. நாங்கள் உணவுப் பாதுகாப்பு என்பதில் இருந்து உணவு இறைமை என்ற விடயத்துக்கு மாற வேண்டிய உள்ளது.

இறைமை என்பது தனியே அரசியலுக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. அரசியலுக்குரிய வார்த்தையும் அல்ல. ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும் போது அவன் முழுமையான சுதந்திரம் கொண்டவனாக பிறக்கிறான். தான் விரும்புகின்ற விடயங்களை செய்கின்ற உரிமை தான் அவனிடம் நிறைந்து கிடக்கின்றது. அதுவே இறைமை. அவர்கள் கூட்டாக வாழும் போது தங்களுக்கென ஆட்சியதிகாரத்தை கட்டமைக்கும் போது தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருக்கின்ற அந்த தனிப்பட்ட சுதந்திர உரிமையை ஒரு பொதுப்பண்டமாக மாற்றி தாங்கள் உருவாக்கிய அரசிடம் கையளிக்கின்றார்கள். அரசின் இறைமையாக அது மாறுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் அரசுக்கு இறைமை இல்லை. மனிதனுக்கு தான் இறைமை உண்டு. இன்று தற்காலிகமாக அரசு என்ற நிறுவனத்துக்கு மனிதனால் பாரப்படுத்தப் பட்டுள்ள இறைமையை அரசு அதிகாரம் என்ற

விடயத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்த மனிதனுக்கு எதிராகவே பாவிக்கின்றது. அந்த இறைமையை அதிகாரமாக மாற்றிக் கொண்டு அதனைச் செய்கின்றது.

ஆனால் இந்த கிடத்தில் அன்மையில் இந்தியாவில் நடந்த ஒரு விடயம் மிகப்பெரிய படிப்பினை. இந்திய அரசு கொண்டு வந்த வேளாண் சட்டங்களை வேண்டாம் என்று சொன்ன விவசாயிகளை மதிக்காமல் இறுதியாக விவசாயிகளை வாகனங்களாலேயே ஏற்றிக் கொன்றார்கள். எவ்வளோ அநியாயங்கள் செய்தும் இறுதியாக அரசாங்கம் பணிந்து வேளாண் சட்டங்கள் மூன்றையும் திருப்பி பெற வேண்டி வந்தது. விவசாயிகளுடைய மிகப்பெரிய உரிமைப் போராட்டத்தின் ஊடாக விவசாயத்திற்காக தாம் கொண்டிருந்த சுதந்திரம் என்கின்ற இறைமை விவசாயிகளால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நாங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தற்போதைய அரசின் ஜனாதிபதி கோத்தபாய் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய இயற்கை உரங்களை பயன்படுத்துகின்ற ஆரோக்கியமான உணவு உற்பத்தி முறை மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. ஏனெனில் செயற்கை விவசாய இரசாயனங்களை பயன்படுத்தியதனால் மிகப்பெரிய நோய் அச்சுறுத்தலுக்குள் சிக்குப்பட்டுப் போயிருக்கிறோம். அனுராதபுரம், திருகோணமலை, வவுனியா போன்ற பிரதேசங்களில் உள்ள பெரும் கிராமங்களின் மக்களில் பலர் சிறுநீரக நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஒரே குடும்பத்தில் மூன்று நான்கு நபர்கள் கூட பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்தளவுக்கு விவசாய இரசாயனப் பாவனை ஆபத்தில் மூடிந்துள்ளது. வடபகுதியிலும் கூட விவசாய இரசாயன பாவனை மிகவும் அதிகம். அதன் காரணமாக நாங்கள் புற்றுநோய் போன்ற நோய்களுக்கும் பல்வேறு விதமான தாக்கங்களுக்கும் உள்ளாகி இருக்கின்றோம். ஏனெனில் எங்களுடைய விவசாயிகள் உணவை ஒரு தார்மீக பொருளாக அறம் சார்ந்த உணவுற்பத்தியாக யோசிக்காமல் பணப் பொருளாதாரத்திற்காக சந்தையினுடைய விற்பனைப் பொருளாகத் தான் அவர்கள் யோசிக்கின்றார்கள். எப்படியாவது மரக்கறிகள், பழங்களின் உருவத்தில் பெரிதாக வளர்த்து கூடிய நிறையில் எடுத்து சந்தைக்கு கொண்டுபோய் நல்ல விலைக்கு கொடுக்க மாட்டோமா என்கிற ஒரு உத்வேகம் தான் அதிகளவு இரசாயன விவசாயங்களை அவர்கள் பயன்படுத்தக் காரணம். நாங்கள் செய்வது

மனிதனுக்கான ஆரோக்கியமான உணவு உற்பத்தி யல்ல. நஞ்சை உணவின் வடிவத்தில் மாற்றி அதனை சுக மனிதனுக்கு கொடுக்கின்றோம் என்பது அவர்களுக்கு தெரிவதில்லை.

இந்தப் பின்னணியில் பார்க்கின்ற போது இயற்கை உரங்களை பயன்படுத்தி விவசாயம் செய்ய வேண்டும் என்பது மிக உன்னதமான மிகவும் அவசியமான மிக அவசரமான ஒரு விடயம். ஆனால் இங்குள்ள மிகப்பெரிய தவறு என்னவென்று சொன்னால், அனுகுமுறைதான். கடந்த 40 வருடங்களாக எங்களின் விவசாய துறையில் பாரம்பரிய விதையினாங்கள் எல்லாம் கொஞ்சமாக அருகி அழிந்து போடுவதன் மூலம் மாற்றப்பட்ட தொழிறிட என்று சொல்லப்படுகின்ற உயர் இன விவசாய பயிர் வர்க்கங்கள் தான் எங்களிடம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்படியானவற்றை பயிரிடும் போது அவர்கள் எதிர்ப்பார்க்க கூடிய மாதிரி விளைவுகளை தரக் கூடியமாதிரி வளர்க்க வேண்டுமாக இருந்தால் அதற்குரிய இரசாயனங்களையும் நாங்கள் பிரயோகிக்க வேண்டும். அந்த விவசாய இரசாயனங்களை நாங்கள் பிரயோகிக்காது விட்டால் அதற்குரிய விளைவை தரமாட்டாது.

தேயிலை கூட இதே நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தான் வந்துள்ளது. தேயிலைக்கும் குறிப்பிட்ட இரசாயனங்களை பசுளையாக போடாவிட்டால் எதிர்பார்த்த விளைவைத் தராது. இவ்வாறு எங்களுடைய விவசாய துறைக்குள் உயர் ரகம் என்கிற பெயரால் இரசாயனங்களில் தங்கி வாழுக் கூடிய பயிரினங்களை அறிமுகம் செய்து அது பரவலாக்கப்பட்ட பின்பு திடீரென எங்கள் விவசாயிகளை இயற்கை உரங்களை பயன்படுத்துங்கோ என்று சொன்னதால் ஒரு மோசமான முரண்பாட்டு நிலைமை உருவாகி உள்ளது. இயற்கை உரங்கள் இந்தப் பயிர்களுக்கு பொருத்தமற்றது. எதிர்பார்த்த விளைவை தராது. அப்படியாயின் அந்த உரங்களில் வளரக் கூடிய மரபுசார்ந்த பயிரினங்களையும் விதையினங்களையும் விவசாயிகளுக்கு கொடுத்திருக்க வேண்டும். அந்த இயற்கை உரங்கள் தேவையான அளவு உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு விடயங்களும் செய்யப்படாமல் ஒரு இராணுவக் கட்டளை போன்று பல தசாப்த காலங்களாக இரசாயன விவசாயத்தில் தங்கி வாழ்ந்த விவசாயிகளை இயற்கை விவசாயத்துக்கு மாறு என்று சொன்னால் பயிர்களும்

மாறாது, மரபுசார்ந்த விவசாயிகளும் மாற மாட்டார்கள். விவசாயிகளை இலகுவாக மாற்ற முடியாது. இது தான் எங்களின் விவசாயத்துக்கு நடந்த விடயம்.

இயற்கை நேராக்கிய விவசாயத்துக்கான முடிவு நல்லதொரு முடிவு, நல்லதொரு சிந்தனை, கட்டாயம் செய்யப்பட வேண்டிய விடயம். ஒரு தவறான அனுகுமுறை மூலம் மிகவும் சிக்கலாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் இயற்கை வேளாண் முறை கட்டாயம் பயன்படுத்தப்பட்டு பரவலாக்கப்பட வேண்டும். எங்களுக்கான ஆரோக்கியமான உணவு எங்கள் மன்னில் எங்கள் கட்டுப்பாடில் எங்களுக்கு கிடைக்கக் கூடிய மாதிரியும் நாங்கள் பாதுகாக்க கூடிய மாதிரியும் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். மீண்டும் நாங்கள் எங்களுடைய உணவு இறைமையை கட்டியெழுப்ப வேண்டும். உணவு இறைமையைக் கட்டியெழுப்புவதன் மூலமே உணவுப் பாதுகாப்பை உறுதி செய்யலாம்.

உணவு இறைமையை கட்டியெழுப்பாமல் அமெரிக்காவில் இருந்து வருகின்ற கோதுமையை யும், பிரேசிலில் இருந்து வருகின்ற கோப்பியையும், நியூசிலாந்தில் இருந்து வருகின்ற பால்மாவிலும் நாங்கள் தங்கிவாழ்வோமாக இருந்தால் கொரோனா போன்ற பெருந்தொற்று வரும் போது, போக்கு வரத்து தடைப்படும் போது, அந்த நாடுகளில் வரட்சி யும் வெள்ளமும் வரும் போது, எங்களுக்கு அந்தப் பொருள்கள் இல்லாமல் போகும். அன்னிய செலா வணி இல்லாவிட்டால் பொருள்களை கொள்வனவு செய்யவும் முடியாது. இது மிகவும் சிக்கலான விடயம்.

எனவே நாங்கள் நிதானமாக இந்த விடயத்தை கையாளுவதற்கான சமநிலையை உடனடியாக கண்டு பிடிக்க வேண்டும். வடக்கு கிழக்கை பொறுத்த வரை எங்களுடைய சிறுவிவசாய நிலங்களில் நாங்கள் இலகுவாக எங்களுடைய பாரம்பரிய இயற்கை விவசாய முறைக்கு மாற முடியும். அதன் மூலம் பாதுகாப்பான உணவை உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதன் மூலம் எங்களுடைய சமூகத்தை யும் மக்களையும் பாதுகாக்க முடியும். விவசாயிகள் அறம் சார்ந்த ஒரு விடயத்தை தாங்கள் செய்கின் றோம் என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தங்களிடம் உள்ள சிறிய நிலப்பரப்புக்குள் ஒரு பருவ காலத்தில் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருளைக் கொண்டு அதிக இலாபத்தை எடுக்க வேண்டும் என்ற பேராசையுடன் செயற்படுகின்ற அபத்தத்திலிருந்து நாங்கள் வெளி யேற வேண்டும். அவ்வாறு வெளியேறும் போது தான் மனித குலம் இத்தீவில் தப்பிக்க முடியும்.

பட்டிருக்கிறது. இதில் முக்கியமான உதாரணமாக சொல்லப்படக் கூடியது பிரித்தானியாவுக்கும் ஜஸ்லாந் துக்கும் இடையே 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 20 வருடங்களாக தொடர்ந்த “பன்ன மீன் யுத்தம் (Cod war).” கடற்பரப்பில் தத்தமது நாட்டு மீனவர்களை பாதுகாக்க இரு நாடுகளும் தமது கடற்படைகளை ஈடுபடுத்தின. இறுதியாக இந்த யுத்தம் இராசதந்திர ரீதியாக தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. அண்மைக்காலத் தில், கிழக்கு ஆபிரிக்க நாடானான சோமாலியா கரை யோரங்களில் நடத்தப் பட்ட கடற்கொள்ளைகள் கூட அக்கடற்பகுதிகளில் சட்டவிரோதமான மீன்பிடித்த வால் மீன்வளம் குறைந்ததனால் இடம்பெற்றன என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆனால், ஆஸ்திரேலியாவின் குயின்ஸ்லான்ட் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பொருளாதார பேரா சிரியர் ஜோன் கீகன் (John Quiggin) போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பிரதேசங்களில் இருந்த அரசற்ற தன்மையே மீன்வளங்கள் அருகிப் போக காரணம் என்கிறார்கள். “தீர்க்கப்படாத அரசியற் பிரச்சனைகள் தான் அளவற்ற மீன்பிடித்தல் அபாயத்தை அதிகரிக்கின்றன.” என்கிறார் பேராசிரியர் கீகன்.

“அரசாங்கங்கள் தமக்குரிய கடல் எல்லைகளை சரியாக வகுத்து கொண்டு, அங்கு மீன்பிடி அளவை கட்டுப்படுத்துவதே இதற்கான சரியான தீர்வு. ஜஸ்லாந்து-பிரித்தானிய பினாக்கு மற்றும் சோமாலியா சம்பவங்கள் இதனையே காட்டுகின்றன.” என்று அவர் கூறுகிறார். மேலும், “தென்சீன் கடல் பிரச்சனைக்கு மிகவும் சிறந்த தீர்வு, நாடுகள் தமக்கிடையே பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஒரு தீர்வுக்கு வருவதே ஆகும்.” என்று சொல்கிறார்.

பேராசிரியர் சுமைலா “தென்சீன் கடலை சொந்தம் கொண்டாடும் நாடுகள் செய்யக்கூடிய மிகச் சிறந்த செயல் அக்கடலில் உள்ள மீன்வளத் தின் பெறுமதியை உணர்ந்து அந்த வளத்தை அழியா மல் பாதுகாப்பதற்கு ஒத்துழைத்தலே ஆகும்.” என்று சொல்கிறார். “இதற்கு அவர்கள் நோர்வேயிடம் இருந்தும் ரஷ்யாவிடமிருந்தும் பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த இரு நாடுகளும் பரன் கடலில் (Bar ents Sea) பன்ன மீன் பிடித்தலை கூட்டுறவுடன் நிர்வகித்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் மேற்குக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையே பனிப்போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. இருந்த போதும் கூட மீன்பிடித் தொழில் என்பது இருநாட்டு மக்களுக்கும்

எவ்வளவு முக்கியமானது என்று அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள்.” என்று சுமைலா கூறுகிறார். மேலும், “அவ்வாறானதோர் ஒழுங்கு தென்சீன் கடலிலும் சாத்தியம் என்று நான் நம்புகிறேன்.” என்று சொல்கிறார்.

போர் ஊக்கிகள்

தென்சீன் கடல் ஆராய்ச்சி தொடக்க முயற்சி (South China Sea Probing Initiative), என்கின்ற சீன யோசனைக்குழு (SCSPI think tank) சட்ட விரோதமாக, குறிப்பாக வியட்நாமிய மீனவர்களால், நடத்தப்படும் மீன்பிடி “பிராந்தியத்தில் இருதரப்பு நம்பிக்கை வளர்வதை தீவிரமாக பாதித்துள்ளது. இது கடல்பகுதியில் கூட்டுறவு, மீன்வளப் பாதுகாப்பு, அயல்நாடுகளின் பாதுகாப்பு என்பனவற்றுக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது.” என்று கூறியுள்ளது. அதனால் அறிக்கை ஒன்றில் வியட்நாம் 9,000 மீன் பிடிக் கலங்களை தென்சீன் கடலில் பாவிக்கிறது என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. அதனால் சீனா, இந்தோ னேசியா, மலேசியா ஆகிய நாடுகளுடன் மீன்பிடிப் பிரச்சனைகளில் மாட்டியுள்ளது என்கிறது.

இந்த அறிக்கை தொடர்பாக கருத்து கேட்க வியட்நாம் அதிகாரிகளை தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் வியட்நாமிய செய்தி நிறுவனங்கள் அந்நாட்டின் அரசாங்கம் எடுக்கும் முயற்சி களைப் பற்றி செய்தி வெளியிட்டுள்ளன. சட்ட விரோதமாக, விபரம் தெரிவிக்காது, கட்டுப்படுத்தப்படாத (illegal, unreported and unregulated) மீன் பிடிப் பதை தடை செய்ய, குறிப்பாக ஐரோப்பிய ஒன்றியம் 2017 இல் வியட்நாமிற்கு விடுத்த எச்சரிக்கையின் பின்னர், அந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்து வருவதாக சொல்லியுள்ளனர். வியட்நாம் பிரதமமந்திரி சட்ட விரோதமாக, விபரம் தெரிவிக்காது,

“தீர்க்கப்படாத அரசியற் பிரச்சனைகள் தொன்று அளவற்ற மீன்பிடித்தல் அதிகரிக்கின்றன.”

கட்டுப்படுத்தப்படாமல் மீன் பிழக்கப்படுவதை 2021 இற்குள் தடுத்து நிறுத்துமாறு உள்ளூராட்சி அலகு களுக்கு உத்தரவிட்டுள்ளார். 28 கரையோர மாநில ஆட்சியாளர் தமது மீன்பிழப் படகுகள் சர்வதேச கடல் எல்லைக்குள் அத்துமீறி நுழைவதை தடுக்க உறுதி அளித்துள்ளனர்.

ஆனாலும், மற்றைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் சீனா சட்ட விரோதமாக, விபரம் தெரிவிக்காது, கட்டுப்படுத்தப்படாமல் மீன்பிழப்பதில் முன்னணி வகிக்கிறது. நாடுகளைத் தாண்டி நிறுவனமயப்படுத் தப்பட்டு நடத்தப்படும் குற்றச் செயல்களுக்கு எதிரான சர்வதேச தொடக்க முயற்சி (Global Initiative against Transnational Organized Crime) அமைப்பானது ஒவ்வொரு நாட்டின் மீன்பிழத் தொழிலின் நியாயத்தன்மை பற்றி 2019 ஆம் ஆண்டு ஒரு அட்டவணை தயாரித்தது. அதில் சீனா தான் மிக மோசமான குற்றவாளி என்று வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

800,000 வரையான மீன்பிழக் கலங்களை கொண்ட சீனாவின் மீன்பிழப் படையானது உலகிலேயே மிகப் பெரியது. தமது சொந்தக் கடல் களிலுள்ள கடல் வளங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்ட பிறகு சீன மீனவர்கள் நீண்ட தூரங்களுக்கு

(15 ஆம் பக்க நொட்டீஸ்)

ரீதியாக தனது பொறுப்பில் இருந்து விலகியமையையும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். இந்த மனக்குறை தமிழ்மக்களிடம் இருக்கிறது என்பதனையும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். இன்றுள்ள யதார்த்த நிலை என்னவென்றால் தமிழ்மக்கள் உணர்வுபூர்வமாக இந்தியாவோடு இல்லை. இந்தியா எங்களோடு இல்லை என்கிற உணர்வு தான் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்திருக்கிறது.

இந்த விவகாரத்தை அரசியல் கட்சிகள் மட்டும் தீர்மானித்து விட்டு போவதற்கு இது அவர்களின் தனிப்பட்ட குடும்ப விவகாரம் அல்ல. இது தமிழ்மக்களுடைய இருப்பு சம்பந்தமான பிரச்சினை. தமிழ்மக்களின் விவகாரங்களை கையாள வடக்கு கிழக்கில் அரசியல் கட்சிகள் இருக்கின்றன. பொது அமைப்புகள் இருக்கின்றன. புலம்பெயர் தரப்பு இருக்கிறது. தமிழக தரப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் அதற்காக

போய் மீன் பிழத்து வருவது அறியப்பட்டுள்ளது. அவர்கள், கினி குடா, மேற்கு ஆபிரிக்கா, ஈகுவடோர் நாட்டை அன்மித்த கலபகோஸ் தீவுகள் வரை சென்று மீன் பிழக்கிறார்கள்.

தென்சீனக் கடலில் தனது உரிமையை நிலை நாட்ட ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய கடற்றெராழில் படையை சீனா இயக்கி வருவதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. சீனாவின் இந்த உரிமை கோரல் வியட்நாம் உட்பட அங்குள்ள ஏனைய நாடுகளால் ஆட்சேபிக்கப்படுகின்றது.

அமெரிக்காவில் இயங்கும் ராண்ட் (RAND) நிறுவனம் எனப்படும் ஒரு யோசனைக் குழு, சீனா ஒரு புகை மண்டலத்தை உருவாக்கி அதற்குள் செயற்படுவதாக சொல்கிறது. பலகாலமாக பயன்படுத் தப்பட்டு வரும் இந்த உத்தி “சண்டையில்லாமல் வெல்லுவது” என்பதை நோக்கமாக கொண்டது. அதாவது பெரிய எண்ணிக்கையுடைய கூட்டமாக மீன்பிழக் கலங்களில் வந்து எதிர்தரப்பு மீனவர்களை தோற்கடிக்கிறார்கள். இந்தக் கூட்டத்துக்கு பின்னால் சீன கரையோரப் பாதுகாப்பு படை இருப்பது வழக்கம். அவர்களின் கடற்படையும் இருப்பதற்கான சாத்தியக்கூறு இருக்கிறது.

நிறைய விலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே முக்கியமான தீர்மானத்தை எடுக்கின்ற போது அவர்களுடனெல்லாம் கலந்துரையாடி இருக்க வேண்டும்.

இவற்றை கையாளும் போது தமிழ்மக்களிடம் தமது நிலைப்பாட்டை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். இதில் எல்லாம் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகள் தவறிமூத்துள்ளன என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த தவறுகளை திருத்தி சரியான பாதையில் செல்வதற்கான செயற்பாட்டை இவர்கள் முன்னெடுக்க வேண்டியது அவசியமானது. கொள்கையரசியலும், கட்சி சார்ந்த தேர்தல் அரசியலும் ஒருங்கே பயணிக்க முடியாது என்பதே என் கருத்து. இவ்விடயம் யதார்த்தத் தில் தெரியத் தொடர்ச்சியிருக்கிறது. இன்றைக்கு பெருந்தேசியவாதத்திடம் இருந்து தமிழ்த் தேசியத்தை காப்பாற்றுவதனை விட தமிழ்த் தேசிய கட்சிகளிடம் இருந்து தமிழ்த் தேசியத்தை காப்பாற்று வதற்கு தான் நாம் கடுமையாக உழைக்க வேண்டும் என நான் நினைக்கிறேன்.

தென்சீனக் கடலில் அளவுக்கதிகமான மீன்பிழ

ஒர் ஆயுதப் போரை தூண்டும்

கீழ்வரும் கட்டுரை சுதந்திர ஆசிய வானொலி (Radio Free Asia) நிறுவனத்தால் அதன் வகைத்தளத்தில் பிரச்சிக்கப்பட்டது. இஸ்கையின் வடக்கு கிழக்கு கடற்பரப்புக்களில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சட்டவிரைந்தான வரையறையற்ற மீன்பிழத்தல் எம்முடு எங்கே இட்டுச் செல்லக் கூடும் என்பதையும் அதற்கு என்ன தீர்வு என்பதையும் திக்கட்டுரை கொட்டுக்கூட்டுகிறது.

தென்சீனக் கடலில் அளவுக்கதிகமான மீன் பிழியாலும் காலநிலை மாற்றத்தாலும் அருகி வரும் மீன்வளம் அங்கு ஒரு ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு கிட்டுச் செல்லும். 'நீந்துமா அல்லது அமிழுமா: கிழக்கு மற்றும் தென் சீனக்கடலில் கடற்றொழிலின் எதிர்காலம்' (Sink or Swim: The Future Of Fisheries In the East And South China Sea) என்ற தலைப்பிலான ஒர் அறிக்கையின் இணை எழுத்தாளரான ரஹீட் சுமைலா (Rashid Sumaila) இவ்வாறு எச்சரிக்கிறார்.

இவர் கனடாவில் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பேராசிரியர். அப்பல்கலைக்கழகத்தின் சமுத்திரங்கள் மற்றும் கடற்றொழில், பொதுமக்கள் கொள்கை வகுப்பு மற்றும் சர்வதேச உறவுகள் பற்றிய துறைகளில் பணியாற்றுகிறார். இந்த அறிக்கையில் இவருடன் இணைந்து மீன்வளத்துறை விஞ்ஞானிகளும் பொருளாதார நிபுணர்களும் காலநிலை மாற்றம் மற்றும் அளவுக்கதிகமான மீன்பிழ என்பவற்றால் அப்பகுதியில் ஏற்படும் தாக்கங்கள் பற்றி ஆராய்ந்து இருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர் சுமைலா சுதந்திர ஆசிய வானொலி (Radio Free Asia) இற்கு கை மாதம் 5 ஆம் திகதி அளித்த பேட்டி ஒன்றில் பின்வருமாறு தெரிவித்தார். "தென்சீனக் கடலின் உரிமைக்காக தர்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள் அங்குள்ள மீன்வளத்துக்காகவே சண்டை இட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதனை அவர்கள் வெளிப் படையாக சொல்வதில்லை."

தென்சீனக் கடலை சுற்றியுள்ள மீன்பிழப் பொருளாதாரமானது ஆண்டுக்கு 100 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் அளவுடையது. இதில் 3.7

தமிழாக்கம் : நிலிர்வு

மில்லியன் மக்களின் வாழ்வாதாரம் தங்கியிருக்கிறது. உலக வெப்பநிலை 2 பாகை செல்சீயல் ஊடாக 2050 ஆண்டு அதிகரிக்கும் பட்சத்தில் தென்சீனக் கடலில் மீன் மற்றும் வேறு உயிரினங்களின் எண்ணிக்கை கணிசமான அளவு வீழ்ச்சி யடையும் என்று இந்த அறிக்கை சொல்கிறது. அதனால் இந்தப் பிரதேசத்தில் உள்ள கடற்றொழி ஹடன் சம்பந்தப்பட்ட பொருளாதாரம் பாரதாரமான விளைவுகளை சந்திக்கும் என்றும் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை பெரும் அபாயத்துக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி வரும் என்றும் சொல்கிறது.

மனித உணவாக மட்டுமல்லாமல் வேறு பல தேவைகளுக்காகவும் சீனாவின் மீனுக்கான அதிகரித்த தேவை தென்சீனக் கடலில் அளவுக்கதிகமான மீன்பிழக்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. "தென்சீனக் கடலில் உள்ள அயல்நாட்டவருடன் சீனா மோதுவதற்கு ஒரு காரணம் மீன்பிழதான்." என்று பேராசிரியர் சுமைலா சொல்கிறார்.

இந்த அறிக்கையை எழுதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பிழிக்கப்படும் மீனின் அளவை உடனடியாக குறைக்குமாறு வலியுறுத்தி உள்ளனர். அவர்கள் ஒரு பாரிய அழிவிலிருந்து மீன்பிழத் தொழிலை பாதுகாக்க அதிகரித்த சர்வதேச ஒத்துழைப்பு தேவை என்று கோரிக்கை விடுத்துள்ளனர்.

மீன்களுக்கு சண்டை

அளவுக்கதிகமான மீன்பிழத்தலுக்கும் கடல் எல்லைப் பினக்குள்ளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு உலகம் முழுக்க பலகாலமாக காணப்படுகிறது.